

GUILLUAME APOLLINAIRE

TIZENEGYEZER

VESSZŐ

A mű eredeti címe:
Guillaume Apollinaire:
Les onze nulle verges

Fordította:
Vargyas Zoltán

A versbetéteket fordította:
Somlyó György

Borítóterv:
Appel Béla

ISBN 963 85960 3 1

Hungarian translation: © Vargyas Zoltán
© Somlyó György
Tipográfia: Jánosy Ágnes
Kiadja a Flaccus Kiadó
Felelős kiadó: Csutor Béla

Első fejezet

Bukarest szép város, kelet és nyugat találkozik benne. Ha csak földrajzi fekvését nézzük, még Európa, de az emberek viselkedése, az utcán járó-kelő egzotikus emberfajták – törökök, szerbek, macedónok – már Ázsiát idézik. Az ország azonban mégiscsak latin, a gyarmatosító római katonák alighanem mmdig Róma után sóvárogtak, hiszen akkor az volt a világ fővárosa és minden elegancia székhelye. Ez a nyugatimádat aztán továbbszállt leszármazottjaikra: a románok mindig is olyan városról álmodoztak, ahol a fényűzés természetes, s az élet vidám. Róma dicsősége azonban lehanyatlott, a városok királynője Párizsnak engedte át koronáját, úgyhogy a románoknak most már Párizs a mindenük, Párizs, Róma dicsőségének legméltóbb örököse.

Mint minden román, a szép Bebascu herceg is folyton Párizsról álmodozott, a fények városáról, ahol minden nő gyönyörű, s mind csak arra vár, hogy szétrakhassa a lábát Bukaresti diákoskodása idején elég volt, ha csak rá gondolt egy párizsi nőre – A Párizsi Nőre –, legott felállt a fasza, s lassan, áhítattal verni kezdte. És bár később csodás román picsákba-seggebbe élvezett bele, mindig érezte neki párizsi nő kell.

Mony Bebascu dúsgazdag családból származott Ükapja hospodár volt, ez körülbelül az alprefektusnak felel meg Franciaországban. De a románoknál ez a cím

apáról fiúra száll, úgyhogy Mony nagyapja és apja is hospodár lett. Mony Bebasicnak is ez a cím járt volna ősei után.

Am ő, francia regényeken nevelkedvén, csak mulattott a dolgon: „Hát nem nevetséges – gondolta –, hogy valaki alprefektusnak szólíttatja magát, csak mert ősei is azok voltak? Kész röhej!” S hogy ne legyen annyira röhejes, a hospodár-alprefektusságot hercegi címmel váltotta fel. „Ez már döfi – csettintett elégedetten –, ilyen címet már lehet örökölni. A hospodárság közigazgatási méltóság, de aki közigazgatási tisztet tolt be, annak cím is kell hozzá. Nemessé utóm magam. Én tulajdonképpen egy ős vagyok. Gyermekeim és unokáim áldani fogják érte a nevemet.

Bebascu herceg szoros kapcsolatban állt Szerbia alkonzuljával, városszerte beszélték, hogy Buzilo Tosszevics előszeretettel kúrogatja seggbe a deli herceget. Egy nap Mony kirittentette magát és elindult a szerb alkonzulátusra. Az utcán mindenki utána fordult, a nők mélyen a szemébe néztek, s azt gondolták „Szakasztott olyan, mint egy párizsi!”

Bebascu herceg valóban úgy lépdelt, ahogy a bukarestiek szerint a párizsiak lépdelnek, vagyis sebesen tipeggett és közben riszálta a fenekét. Meg kellett zabálni! Ha valaki így jár-kei Bukarest utcáin, nincs nő, aki ellenállna neki, még ha a miniszterelnök is a férje.

Mikor odaért a szerb alkonzulátushoz, elővette a dákJát, lehúgyozta a falat, majd becsöngetett. Egy fehér szoknyás albán szolgál nyitott ajtót. Bebasic herceg

felsietett az első emeletre. Buzilo Tosszevics, az alkonzul álló fasszal hentergett a szalonban egy puha kereveten anyaszült meztelenül, egy barna montenegrói lány, Mira pedig a golyóit csiklandozta Mira is meztelen volt, s ahogy előrehajolt, nagyszerűen érvényesült finom, pihés, dundi barna fara: selymes bőre úgy feszült, mint a dob. A két part közt formás kis vágat húzódott, s a barna szőrzet közepén mint rangjelzés virított a tiltott lyuk. Mivel hosszú, izmos combja szét volt vetve, jól látszott húsos, tömzsi, szép vágású puncija, melyet hollófekete sörény borított Cseppet sem zavartatta magát, mikor Mony belépett. A másik sarokban, egy díványon két nagy seggű nő nyalta-falta egymást apró, kéjes sikkantásokkal. Mony ledobálta a ruháit, aztán álló fasszal rárohant a két meleg nőre, és megpróbálta szétválasztani őket. De tekergőztek, mint a kígyó, és az izzadságtól olyan síkos volt a testük, hogy minduntalan kicsúsztak a keze közül. Amikor látta, hogy nem veszik be a játékba, dühében jó nagyot ráhúzott az egyik fehér valagra. A fehér valag tulajdonosának szemlátomást tetszett a dolog, úgyhogy Mony teljes erejéből ütni kezdte, de ezt az imént még fehér, most már azonban pacalrózsaszín valag szépséges gazdája is megsokallta, és dühösen kifakadt.

– Vidd innen azt az ormótlan durungodat, te szar-faszú köcsög-herceg! Mirával etesd meg a marharépadat, mi meg hadd nyalakodjunk tovább. Ugye, Zulmé drágám?

– Ojjé, Tone – búgta a másik
A herceg megcsóválta hatalmas buzogányát
– Rohadt buzeránsok! – ordította – Kibújtok végre egymás valagából?

Azzal elkapta az egyiket, történetesen Tonét, és szájon akarta csókolni Tonének szép barna haja volt, hófehér bőre néhány jól elhelyezett szépségpöttytől csak még fehérebbnek látszott; az arca szintén fehér, s a bal orcáján lévő szépségpötty igen izgalmassá varázsolta bubajos pofiját. Fenséges, kőkemény mellén, a kékeres halmozatok tetején két halvány-rózsaszín bimbó pompázott, s az egyikén, a jobb oldalin, egy fekete pontocska mint egy légy, mint egy gyilkos légy.

Mony Bebascu keményen markolta a lány terebélyes tomporát, olyan gömbölyű volt, úgy hersegett a keze alatt, mint valami jófajta dinnye, melyet az éjféle nap érlelt ilyen fehérre. Oly hibátlan volt, mintha carrarai márványból mintázták volna, hosszú combja pedig oly kerek, mint a görög templomok oszlopai. De micsoda különbség! A combja langymeleg volt, a fenéke meg hideg, ami kitűnő egészségre vall. A paskolástól rózsaszínesre váltott, most már málnás tejszínhabra emlékeztetett a színe. Szegény Bebascu ettől végképp elvesztette az eszét Szívta, harapdálta Toné mellét, mellbimbóját, vállát. Két kézzel belemart görögdinnyéhez hasonlatos ruganyos, kemény, húsos seggébe. Gyúrta, gyömszölte a fenséges ülepet, mutatóujja pedig mind mélyebbre csúszott az elragadóan szűk kis lyukba. Ordas

nagy fütyköse egyre keményebbre dagadt, s ágyútűz alá vette a fénylő, fekete bozót mélyén rejtőző édes kis kagylót. „Nekem ugyan nem teszed be!” – kiáltotta Tonne románul, s félrerántotta kerek, dundi combját Mony tüzes mordályának vérvörös bunkója azonban már majdnem elérte a nedvedző barlangot. Toné fickándozott, de nagy igyekezetében egyszer csak elszellentette magát, nem is akárhogyan, hanem kristályosan, pengőn, s ettől idegesen vihogni kezdett. Az ellenállása lanyhulni kezdett, a combja széttáruult, ám ekkor Zulmé, Toné barátnője hirtelen elkapta Mony golyóit, s kis kacsójával úgy megszorította, hogy a füstölgő fasz legott kimenekült a karámból, Toné legnagyobb csalódására, hiszen már táncoltatni kezdte a cérnaszál dereka alatt terebélyesedő hatalmas tomporát.

Zulmé dús szőke haja a földet seperte. Alacsonyabb volt, mint Toné, de ugyanolyan karcsú és ugyanolyan elbűvölő. A szeme fekete és karikás Mihelyt elengedte a herceg tökét, az rávetette magát. „Te fizetsz meg Tonéért”, – lihegte Mony, azzal egy szempillantás alatt bekapta formás mellét és szívni kezdte a bimbót Zulmé megvonaglott. Ingerkedett Monyval, dobálta a hasát, ide-oda röpködött édes, göndör szőke szakállkája. Feltolta a magasba az aranyos dombocskát, melyet enni-való rózsaszín kis punci szelt ketté. A punci két ajka közt hosszú klitorisz remegett, a hölgy leszboszi hajlaimainak bizonyosságaként A herceg faltörője hasztalanul kereste a kaput Végül a fenéke közé vágódott, de ekkor

Toné, megirigyelvén a királyi jogarból várható áldást, pávatollal csiklandozni kezdte a fiatalember talpát. A herceg elnevette magát, rángatózni kezdett. A pávatoll azonban mindenhol elérte, a talpáról felkúszott a combjára, az ágyékára, végül a farkára, mire az pillanatok alatt lekonyult.

Toné és Zulmé, a két selma, jót mulatott a tréfán, nagyokat kacagtak, aztán kipirulva, lihegve megint egymásnak estek, taperolták, nyaldosták egymást: a herceg megrökönyödve bámulta őket. Seggük ritmikusan fel-alá járt, fanszörzetük összegabalyodott, foguk egymáshoz koccant, ziháló mellük bársonyos bőre összedörgölődött. Végül teljesen egymásba gabalyodtak, s kéjes lihegések közepette összelucskolták egymást, a hercegnek megint meredezni kezdett a fasza. De látván, mennyire kimerültek a buzizásban, Mira felé fordult, aki még mindig az alkonzul farkával játszadozott. Bebascu odalopódzott hozzájuk, szép nagy faszát Mira kövér segge közé csempészte, s besuttyantotta elnyíló, nedves piccsájába. Mihelyt a szép Mira megérezte a göcsörtöt a lukában, feldobta a farát, s beszippantotta a hatalmas szerszámot. Aztán sebes lovaglásba kezdett a seprűnyélen, a herceg pedig egyik kezével a csiklóját kapargászta, a másikkal a cicigombját csavargatta.

Mira roppant élvezte, ahogy a tolattyú fel alá járt a szoros vágatban, s minden lökésre kéjesen felnyögött. Bebascu hasa neki-nekicsapódott Mira seggének, s a

herceg éppúgy élvezte Mira seggének hűvösségét, mint a lány az ő hasának forróságát. Hamarosan felgyorsult a mozgásuk, egyre szaggatottabb lett, a herceg ráfeszült Mirára, az meg lihegve összeszorította a fenekét. A herceg beleharapott a vállába, és el se engedte többé.

– Most jó, most jó – hörögte Mira. – Maradj... erősebben... erősebben... gyere, gyere belém egészen. Lódd belém a gecidet... Az egészet... Úgy!... Úgy!... Úgy!...

Egyszerre élveztek el, megsemmisülten rogytak le az ágyra. Toné és Zulmé a kanapéről nézték őket, összeölelkezve, vihogva. Szerbia alkonzulja rágyújtott egy vékony keleti cigarettára. Mikor Mony felállt, így szólt hozzá:

– Most pedig, kedves hercegem, rajtam a sor, alig vártam, hogy megérkezzél, Mira csak eljátszott a farkammal, de az élvezetet neked tartogattam. Gyere szívceksém, aranyseggű hercegem, gyere, hadd tegyem be neked!

Bebascu hidegen végigmérte, aztán pökött egyet az alkonzul ágaskodó faszára, ekképpen szólván.

– Elegem van belőle, hogy mindig seggbe kúrsz, ezzel van tele az egész város.

Csakhogy az alkonzul felkelt az ágyról, s még mindig álló fasszal előkapott egy revolvért.

A csövét Monyra szegezte, az pedig reszketve, dadogva tartotta oda hátsó fertályát.

– Buzilóm, kedves jó Buzilóm, tudod, hogy szeretlek, basszál seggbe, basszál seggbe!

Buzilo mosolyogva bevezette a farkát a herceg feneké középen barnálló ruganyos nyílásba. Akkor aztán a három nő kandi tekintetétől kísérve, eszeveszett őrlőgésbe kezdett.

– A f... egye meg! Jön, jön, szorítsd a seggedet, szépséges hímrinyóm, szorítsd, már jön. Szorítsd össze azt az édes kis fenekedet!

A szeme kifordult, keze görcsösen belevájt a herceg finom vállába, és elélezett. Azután Mony megmosakodott, felöltözött, majd eltávozott, megígérve, hogy vacsora után visszajön. De amikor hazaért, a következő levelet írta:

„Kedves Buzilóm!

Elegem van belőle, hogy mindig seggbe kúrsz, elegem van belőled, elegem van a bukaresti nőkből, elegem van abból, hogy itt szórjam el a pénzemet, amivel oly boldog lehetnék Párizsban. Két órákor már nem leszek itt. Isten veled!

Mony Bebascu herceg
örökös hospodár”

A herceg lepecsételte a levelet, aztán írt még az ügyvédjének, megkérte, hogy tegye pénzzé minden vagyonát, s ahogy megtudja a címét, küldje utána Párizsba.

Magához vette minden készpénzét, 50 000 frankot, majd felült az Orient expresszre és Párizsba utazott.

Második fejezet

– Mihelyt megláttam, kisasszony, királynői szépségétől tótágast állt bennem a genitális szerelem, s jobban felhevültem, mint egy kupa óbortól.

– Hóborttól?

– Lábaihoz helyezem vagyonomat és szívemet. Lennék csak együtt az ágyban, hússzor egymás után bizonyítanám érzelmem szilárdságát. Sújtson le rám a tizenegyezer szűz haragja, vagy testemet tizenegyezer vessző harapja, ha tódítok.

– Bódító!

– Érzelmeim kézzel foghatóan hitelesek. Nem áru-
lok zsákbamacskát. És ez nem üres szólam.

– Kopj le rólam!

A párbeszéd a Malesherbes úton hangzott el egy verőfényes májusi reggelen. Virult a természet, még a veretek is a szerelemről csicseregtek a zoldellő párizsi fákön. Mony Bebascu egy elegánsan okozott csinos lánynak csapta a szelet. A lány a Madeleine felé igyekezett, oly sebesen, hogy a herceg alig tudott lépést tartani vele. Aztán egyszer csak sarkon fordult, s kacagva így szól:

– Na most már befejezheti, nem érek rá. A barát-
nómhoz megyek a Duphot utcába, de ha nem fél két eszeveszett kéj- és pénzsóvár nőtől, ha van lőpor a pus-
kájában és suska a bukszájában, szóval ha férfi a talpán,
akkor jöjjön velem.

Mony megpödörte kackiás bajszát.

– Román herceg vagyok, örökös hospodár – vágta ki büszkén.

– Engem pedig – mondta a lány – Puncilina de Cheg-becourte-nak hívnak, tizenkilenc éves vagyok, már tizenöt milliomos erszényét és tíz szuperhím zacskóját lappasztottam le.

Effajta szokványos és kevésbé szokványos dolgokról társalogva tették meg az utat a Duphot utcáig. Aztán felvonóba szálltak és felmentek az első emeletre.

– Mony Bebascu herceg... a barátnőm, Alexine Capbea.

A szertartásos bemutatkozásra egy obszcén japán metszetekkel díszített fényűző budoárban került sor.

A két barátnő ezután hosszú nyelves csókot váltott. Szép nagy darab volt mind a kettő.

Puncilina barna volt, szürke szeme hamiskásan csillogott, bal arcának alsó felén szoros szépségpotty díszelgett. Fakó bőre alatt dúsan buzgott a vér, arcán és homlokán pedig minduntalan ráncba szaladt a bőr, állandó szerelmi és pénzgondjairól árulkodva.

Alexine szőke volt, amolyan hamuszurkébe játszó szőke, amelyet csak Párizsban lát az ember. Bőre világos, csaknem áttetsző. Elragadóan nézett ki búbájós rózsaszínű pongyolájában, finom volt és pimasz, mint a leghuncutabb múlt századi márkinők.

Miután így összeismerkedtek, Alexine elmondta, hogy volt neki már egv román szeretője, azzal bement a hálószobába, hogy megmutassa a fényképét. A herceg

és Puncilina ment utána. Egyszerre vetették rá magukat, s nevetgélve vetkőztetni kezdték. Lehullt a pongyola, csak egy kis batisztingecske maradt rajta, s előtűnt szép dundi párnás-gödröcskés húsa.

Mony és Puncilina hanyatt döntötték az ágyra, kiszabadították nagy, kemény, rózsaszín dudáit, s Mony mindjárt rájuk is bukott. Puncilina leguggolt, felhajtotta az ingecskét, szabaddá téve kövér, kerek combjait meg a köztük lévő szőrpamacsot, mely éppen olyan hamuszürkébe játszó szőke volt, mint a haja. Alexine felhúzta lábát az ágyra, a papucsá tompán puffant a padlón. Széttárta a combját, a seggét jól feltolta, hogy a barátnője kényelmesebben nyalhassa, kezével pedig görcsösen kapaszkodott Mony nyakába.

Az eredmény nem sokáig váratott magára, a fenéke összehúzódott, egyre nagyobbakat löködött, és elélezett:

– Disznók, ha már felizgattatok, elégítsétek is ki.

– Azt ígérte, hogy hússzor bírja! – mondta Puncilina, azzal levetkőzött.

Levetkőzött Mony is. Egyszerre lettek készen, s míg Alexine ájultan hevert az ágyon, kedvükre megbámulhatták egymást meztelenül. Mony megguszálta Puncilina formás valagát, mely cérnaszál derék alatt rengedett, Puncilina pedig megmarkolta Mony hatalmas faszát, mely szőrös töké fölött meredezett.

– Vágj be neki – mondta –, nekem még ráér.

A herceg becserkészte a tátongó pinát, Alexine összerezett:

– Ne, te gyilkos! – kiáltotta.

De a hatalmas szerszám már tövig beszaladt, s ki-be járt benne, mint egy tolattyú. Puncilina felmászott az ágyra, fekete muffjával ráült Alexine szájára, Mony pedig mélyen benyalt neki a segge lyukába. Alexine veszettül dobálta a tomporát, közben bedugta az ujját Mony seggébe, akinek ettől még nagyobbra duzzadt a faszja. Jól belemarkolt Alexine seggébe, az meg hihetetlen erővel összerántotta, úgyhogy a hatalmas, vérvörös fasz jóformán moccanni sem bírta benne.

A trojka hamarosan akkora vágtaiba kezdett, hogy sistergett a levegő. Alexine háromszor elélezett, Puncilina pedig, miután ő is elélezett, gyorsan megfordult és harapdálni kezdte Mony golyóit Alexine úgy üvöltött, mint a kárhozottak, vonaglott, mint a kígyó, amikor Mony belespiccelte román gecijét Puncilina gyorsan kiakolbólitotta a betolakodót, aztán egy helycserés támadás után vadul lefetyelni kezdte a habzó trutumót. Közben Alexine a szájába vette Mony faszát, szépen letisztogatta, s addig nyalogatta, míg megint fel nem állt.

Egy perc múlva a herceg rávetette magát Puncilinára, de a farkával megállt a kapuban, s csak a csiklaját birizgálta. Közben a szájával keményen nyaggatta a lány dudáját. Alexine nyelve ide-oda fickándozott köztük.

– Vágd be – hörögte Puncilina –, nem bírom tovább.

De a fasz még mindig odakint vesztegelt. Puncilina kétszer is elélezett, és már a kétségbeesés kerülgette, amikor végre a méhéig bevágott a sistergős mennykő, erre szörnyen bevadult, és akkorát harapott Mony fülébe,

hogy egy darabja a szájában maradt. Lenyelte, éktelenül visítózott, s fenségesen dobálta a valagát. Monyt, úgy látszik, felizgatta, hogy patakokban folyik a füléből a vér, mert még nagyobb tempóra vágott, s kis sem jött a puncogóból, míg háromszor bele nem élvezett. Puncilina közben tízszer élvezett el.

Mikor Mony végre kihúzta vérekes nagy faszát, csodálkozva vették észre, hogy Alexine eltűnt. De hamarosan megjött, kötszert hozott Mony fülére, meg egy irdatlan nagy kocsisostort.

– Ötven frankért vettem a 3269-es fiáker kocsisától – rikkantotta –, ezzel majd jobb belátásra bírjuk román barátunk, ha nem akarózna felállnia. Hadd kötözzem be a sebét, aztán jöhet a 69-es figura, attól felizgulunk.

Miközben Mony fülét ápolgatta, a következő vérpezsdítő jelenetnek volt szemtanúja. Puncilina és Alexine fejtől lábíg fekve buzerálták egymást, Alexine nagy fehér dundi valaga vidáman táncolt Puncilina arcán, gyermekfütyülőhöz hasonló hosszú nyelvük járt, mint a varrógép, pinalé, nyál összefolyt, lucskos szőrük összeragadt, akkorákat sóhajtoztak, hogy meghasadt volna az ember szíve, ha nem a kéjtől jajonganak, s recsegett, nyikorgott az ágy a két széplány édes terhe alatt.

– Bassz seggbe! – kiáltotta Alexine.

Mony azonban annyi vért vesztett, hogy nem akart felállni a farka. Alexine felpattant, felkapta a 3269-es fiáker vadonatúj, szilfa nyelvű ostorát, meglengette, s akkorát vágott vele Mony hátára meg az ülepére, hogy az

egyből megfélekedezett a füléről, s fájdalmában üvölteni kezdett. A pucér Alexine azonban, mint egy őrzőgő bacchánsnő, egyre csak ütötte.

– Engem is fenekeljetek el! – kiabált oda Alexine Puncilinának, mire az lángoló szemmel, teljes erőből verni kezdte reszkető valagát. Hamarosan Puncilina is izgalomba jött.

– Fenekelj el, Mony! – könyörgött, a herceg pedig, lévén a fenyítés nagymestere, fájdalmát legyőzve ütlegetelni kezdte a két ritmikusan csukódó-nyitódó ülepet Mikor végre felállt neki, már nemcsak a füléből dőlt a vér, hanem az összes hurkából, amit a kegyetlen kocsis-ostor harapott a testébe.

Akkor Alexine megfordult, vérvörösre vert, szép fenekét odatolta a hatalmas karó elé, felnyársalta rá magát, és nagyokat rikkantgatva dobálni kezdte csöcsét és tomporát. De Puncilina nevetve szétválasztotta őket. A két nő újramezta a buzizást, Mony pedig, amúgy véresen, buzogányát ismét tövig nyomva Alexine seggébe, hatalmasakat döfködött rajta, amit partnere szörnyűségesen élvezett. Lengett a töke, mint a Notre-Dame harangja, össze-vissza verte Puncilina orrát. Egyszer csak Alexine segge összerándult, satuba szorította Mony makkja tövét, úgyhogy a herceg moccanni sem bírt. Úgy is élvezett el, hatalmasat spriccelve Alexine Capbea mohón nyeldeklő végbelébe

Közben az utcán nagy csődület támadt a 3269-es fiáker körül.

Egy rendőr megkérdezte a fiákerest, hová tűnt az ostora.

– Eladtam egy szép hölgynek a Duphot utcából.

– Szerezze vissza, mert rábaszik!

– Értettem, biztos úr – mondta a bivalyerős normand kocsis, majd miután érdeklődött a házmesternél, becsengettetett az első emeleten.

– Alexine anyaszült meztelenül nyitott ajtót, a kocsis azt hitte, hogy káprázik a szeme, aztán hogy Alexine bemenekült előle a hálósobába, üldözőbe vette, elkapta, s hátulról, négykézláb besummantotta neki irgalmatlan husángját. Hamarosan ez is elélezett.

– A bresti kurva ég rakja bele a loboncos faszát! – ordította.

Alexine rásegített neki néhány lökettel, s egyszerre élvezett el vele, Mony és Puncilina közben a hasukat fogták neveltükben. A kocsis azt hitte, hogy rajta röhögnek, és éktelen haragra gerjedt.

– Rohadt gecí tetves szemétláda szarháziak, rajtam röhögtök? Az ostorom, hol az ostorom?

Észrevette, felkapta, és teljes erejéből végigvert vele Monyn, Alexine-en és Puncilinán, az ugrádozó csupaszszerű testeket hamarosan vérző hurkák borították. Ettől ismét felmeredt a dákója, ráugrott Monyra, és irgalmatlanul seggbe kúrta.

A bejárati ajtó nyitva maradt, az őrmester, elunván a várakozást, feljött megnézni, hova lett a kocsis, s épp e pillanatban lépett be a hálósobába. Nem teketóriázott,

azonnal elővette szolgálati fűtykösét és behelyezte Puncilina seggébe; Puncilina kárálni kezdett, mint a tyúk, és összeborzongott, amikor hozzáért az egyenruha hideg fémgombja.

Alexine sem sokáig árválkodott, kikapta tokjából a rendőr oldalán fityegő gumibotot, s jó mélyre feltolta magának. Hamarosan mind az öten vinnyogva élveztek, a sok sebből folyt a vér a szőnyegre, a lepedőre meg a bútorokra, miközben lenn az utcán elvezették a sintértelepre az elárvult 3269-es fiákert; a ló végigfingta az utat, iszonyatos bűzfelhőket eregetve.

Harmadik fejezet

Jó pár nap eltelt a különös este óta, mely a 3269-es fiákeres és a rendőr közreműködésével még különösebb véget ért, de Mony Bebascu herceg még mindig a sebeit nyalogatta. Az ostornyomok már behegedtek, a pamlagon heverészett a Grand Hotel egyik különtermében, és a Le journal bűnügyi rovatát olvasgatta, az mindig felizgatta. Most is volt benne egy bizsergetően izgalmas kis történet. Valami éttermi mosogatólegény megsütötte az egyik kis kukta seggét, aztán azon melegében megfarkalta, s közben jóízűen csipegetett az ifjú ropogósra sült véres püspökfalatjából. A jobb sorsra érdemes rostonsült iszonyú sivalkodására összecsendült a szomszédság, s hamarosan lakat alá került a szadista mosogató. Az esetet a lehető legnagyobb részletességgel tálalta az újság, a herceg széles vigyorral olvasgatta a cikket, s lassan, komótosan veregette közben a faszát, melyet közben előhalászott a nadrágjából.

Valaki kopogott az ajtón. A herceg szólta neki, hogy jöjjön be. Egy üde kis szobalány volt, főkéntben, kötényben. Levelet hozott. Elpirult, amikor meglátta Mony egyetlen öltözékét.

– Ne szaladjon el, szép szőke kisasszonyka – mondta neki Mony a nadrágját gombolgatva –, egy kis mondanivalóm magának.

Bezárta az ajtót, azzal átkapta Marietta derekát, és mohón belecsókolt a szájába. Eleinte ficánkolt a kicsike, összeszorította az ajkát, de aztán lassanként engedett a nyomásnak, s hagyta szétfeszíteni Mony azonnal bedugta a nyelvét, Marietta pedig ráharapott, s meg-megnyalintotta a szélét.

A fiatalember egyik kezével átfogta a derekát, a másikkal felhajtotta a szoknyáját. Nem volt rajta bugyi. Alányúlt, és meglepve tapasztalta, milyen vastag és kerek a combja, hiszen amúgy sovány volt és magas. Marha szoros volt a picsája. A herceg keze hamarosan mélyen benn járt a meleg, nedvedző nyílásban, Marietta meg hagyta, még a hasát is előretolta. Addig-addig matott Mony sliccén, míg sikerült kigombolnia, s kezével is megtapinthatta a fenséges kéjléct, melyet bejöhethet csak a szemével gusztálhatott. Gyöngéden rejszolták egymást, a férfi a lány csiklóját morzsolgatta, a lány hüvelykujjai Mony faszának nyílását nyomogatta. Mony a pamlagra lökte, a lány fenékre huppant. Mony a vállára tette a lány lábát, Marietta kigombolkozott, előbuggyantotta kökemény dudáit, Mony rábukott, s közben benyomigálta faszát a leányzó lángoló lukába. Marietta hamarosan nyögdecselni kezdett.

– Most jó, most jó! De jól csinálod!

Azzal sodorgatni kezdte a hátsóját, s a herceg fasza hamarosan tocsogott a lében.

– Nesze most jön... nesze a tiéd – hörögte a lány. Aztán minden átmenet nélkül elkapta Mony faszát, s így szólt:

– Most átszállás következik.

Azzal kirántotta a picsájából, s kicsit lejjebb, egy másik, szabályos kerek lyukba irányította, mely mint küklöpszem kandikált kifelé a két fehér, hamvas, húsos félgömb közül. A pinalével vastagon beolajozott dugattyú könnyedén belecsúsztam a hengerbe, s a herceg rövid, de annál sebesebb zakatolás után az egész gecijét belebombázta a csinos szobalány seggébe. Aztán kirántotta a farkát; nagyot cuppant, mint a dugó, ha kihúzzák az üvegből, a végén pedig némi szarral kevert geci lengedezett. Ekkor csöngetés hallatszott a folyosóról „Meg kell néznom, hogy mi az” – szaladt kifelé Marietta, de előbb még megcsókolta Monyt, aki két aranyat adott neki. Amikor bezárult az ajtó, Mony megmosta a farkát, aztán kibontotta a levelet, s a következőt olvasta benne:

„Te deli román vitéz!

Mi van veled? Remélem, kipihented a fáradalmaidat. De nehogy elfelejtsd, mit mondtál nekem. Tizenegyezer vesszőt kapjak a fenekemre, ha nem bírok végig húsz menetet. Nem bírtad hússzor, úgyhogy jaj neked. A múltkor Alexine baszodájában fogadtunk a Duphot utcában. De most, hogy ismerünk, jöhetsz hozzám is. Alexine-nél nem lehet. Még engem sem ereszthet be. Azért van külön baszodája. Nagyon féltékeny a szenátora. Nekem tökmindegy, a szeretőm felfedező, most éppen Elefántcsontparton eszi a fene, néger nőekkel gyöngyöket fűzöget, jöhetsz hozzam, a Prony utca 214-ben lakom. Négy arunkórára várunk.

Puncilina de Chegbecourte”

A herceg az órájára nézett. Délelőtt tizenegy volt Csöngetett, jött a masször, megmasszírozta, aztán annak rendje-módja szerint seggbe kurta. A herceg éledezni kezdett. Megfürdött, frissnek, tettekésznek érezte magát, megint csöngetett. Jött a fodrász, megnyírta, és nagy műgonddal seggbe kúrta. Aztán a pedikűrös-manikűrös következett. Lenyisszantotta a körmeit, aztán csitt-csatt, ő is seggbe kúrta. A herceg végképp erőre kapott. Kisétált a bulvárra, kiadósan megebédelt, aztán fiákerbe ült, és a Prony utcába hajtatott. Puncilina egyedül lakott egy kis kastélyféleiben. Egy öreg szolgálólány engedte be Monyt A ház berendezése kitűnő ízlésről tanúskodott.

A herceg egy hálósobába jutott, melyben egy alacsony, de nagyon széles rézágú terpeszkeedett. A padlóra vastag, süppedős állatbőrök voltak terítve. A herceg gyorsan vetkőzni kezdett, s mire Alexine és Puncilina bejöttek bájos pongyolácskáikban, már meztelen is volt. A lányok elkacagták magukat, össze-vissza csókolgatták Mony először is leült, aztán jobbról-balról a combjára ültette a lányokat, s felhajtotta a szoknyájukat, de finoman, illedelmesen, csak annyira, hogy érezze bőrén a csupasz feneküket. Aztán birizgálni kezdte a puncijukat, az egyiket jobbal, a másikat ballal, a lányok meg a faszát csiklandozták. Mikor már kellőképpen felizgultak, így szólt.

Most pedig, leánykáim, kezdődik az iskola. Szembe ültette őket, majd némi gondolkodás után ekképp folytatta.

– Sajnálattal kell tapasztalnom, hölgyeim, hogy nem húztak alsóneműt Szégyelljék magukat. Azonnal pótolják a mulasztást.

Mikor visszajöttek, megkezdődött az óra.

Alexine Capbea kisasszony, hogy hívják Itália királyát?

– Ha csak erre vagy kíváncsi, hát fogalmam sincs róla – mondta Alexine.

– Mars az ágyra! – rivallt rá a tanár úr.

Hátal feltérdepeltette az ágyra, felhajtotta a szoknyáját, széthúzta a bugyija hasítékát, ahonnan két vakító fehér félteke bukkant elő. Akkor elkezdte verni a tenyerével; a far hamarosan pirosodni kezdett. A szép seggű Alexine egyből begerjedt, de a herceg sem bírta sokáig. Átkarolta, a pongyoláján keresztül belemart a csöcsébe, aztán lecsúsztatta a kezét, megcsiklandozta a peckét, és érezte, hogy csupa lucok a picsája.

Alexine sem tétlenkedett, megmarkolta a herceg dákóját és Szodoma szűk ösvényére vezette. Előredőlt, jól feltolta a farát, hogy Mony fasza könnyebben utat találjon belé.

A makk egy-kettőre becsusszant, aztán ment utána a többi is. Puncilina egy kicsit irigykedett, de aztán o is odafeküdt az ágyra, és elkezdte nyalni Alexine pináját, az meg úgy élvezte a kettős ünneplést, hogy kis híján el-sírta magát. Veszettül vonaglott, mintha szenvedne Tor-kából kéjes hörgés tört föl. A bunkós fasz valósággal szétfeszítette a seggét, döngette a válaszfalat, melynek túloldalán Puncilina fúrge nyelve takarította be a szorgos munka gyümölcsét Mony hasa oda-oda csattant Alexine seggéhez. A herceg hamarosan nagyobb sebességre váltott. Harapdálni kezdte a lány nyakát A farka

hatalmasra duzzadt. Alexine nem bírta a rászakadó boldogságot, rároskadt Puncilina arcára, de az csak nyalta tovább rendületlenül, a herceg sem hagyta lerázni magát, inkább zuhant vele ő is. Még egy-kettőt lökött, aztán belelőtte a gecijét Alexine ott maradt elnyúlva az ágyon, Mony ment mosakodni, Puncilina pedig felállt pisilnie kellett. Fogott egy vödört, szétvetett lábbal fölé állt, felemelte a szoknyáját, jó nagyot hugyozott, aztán hogy felszárogassa azt a néhány cseppet, ami a szőrén maradt, egy pici, édes, diszkrét kis fmgocskát suvasztott ki, amivel borzalmasan felizgatta Monyt

– Szarj a kezembe, szarj a kezembe! – kiáltotta a herceg.

A leány elmosolyodott, Mony mögéje guggolt, ő meg kicsit lejjebb eresztette a seggét, és elkezdett nyomni Pici, átlátszó batiszt bugyija volt, melyen keresztül látni lehetett szép, izmos combját. Áttört, fekete harisnyája a térde fölé ért, csodálatosan érvényesült benne szép vonalú, se nem túl kövér, se nem túl sovány lábikrája. A segge gyönyörűen kidomborodott, a bugyi szétfeszülő hasitéka elragadó keretet szolgáltatott hozzá. Mony figyelmesen szemügyre vette a két barnás-rózsaszín, pihés, bővérű halmot. A hátgerinc alsó vége kicsit kiállt, ott kezdődött a segg vágata. Szélesen indult, aztán egyre keskenyebb és egyre mélyebb lett, ahogy egyre több lett a hús körülötte, és aztán jött a barna, kerek, csupa ránc lyuk Puncilina nyomta, nyomta, a nagy erőlködéstől először is kitágult a lyuk, aztán kifordult belőle egy elcsücsörített ajakhoz hasonlatos sima, rózsaszín bőrleffentyű.

– Szarjál már! – kiáltotta Mony

Hamarosan felbukkant egy icipici, hegyes kis szardarabka, kidugta a fejét és visszahúzódott a barlangjába. Aztán megint előbújt, s lassan, méltóságteljesen jött utána a hurka is: emberi végbél még nem produkált szebbet.

A zsiros szar csak jött-jött lefelé, oly rendíthetetlen lassúsággal, mint egy hajókötel. Kecsesen himbálózott a segg egyre jobban szétfeszülő két partja között. Hamarosan lengedezni kezdett. A segglyuk még jobban kitágult, kicsit megrázkódott, s a meleg, gőzölgő szar belepottyant Mony várakozóan kinyújtott tenyerébe. „Maradj úgy” – kiáltotta Mony, azzal előrehajolt, szép tisztára kinyalta a segglyukat, s közben a két tenyere közt hengergette a szarhurkát. Kéjesen szétlapította, s szétpacsmagolta a testén Puncilina vetkőzni kezdett, hogy ne maradjon le Alexine mögött, aki már anyaszült meztelenül állt Mony fölött, áttetsző szőke valagát mutatva neki. „Szarjál rám!” – kiáltotta Mony, és végignyúlt a földön Alexine odaguggolt fölé, Mony elgyönyörködhetett a segge lyukában. Az első nyomásokra csak egy kis gecsi jött ki, ami még Monytól származott, de aztán megjött a szar is, sárgán, puhán, s mivel Alexine csak úgy rázkódott a vihogástól, hol ide, hol oda pottyant, úgyhogy Mony hasát hamarosan számtalan illatos meztelen csiga borította.

Alexine közben pisált is, mégpedig egyenesen Mony faszára. A meleg sugártól éledezni kezdett a herceg, keljfeljancsija lassan emelkedni kezdett, megduzzadt, aztán

mikor visszanyerte szokásos vastagságát, és az érett szilvához hasonlatos, vöröslő bunkója már majd kiverte Alexine szemét, a lány lejjebb guggolt, és a meredező vesszőt beigazította tátongó, szőrös picájába. Mony gyönyörködött a látványban. Ahogy ereszkedett lefelé Alexine segge, mind jobban érvényesült ínycsiklandó gömbölyűsége. A gusztusos domborulatok egyre markánsabban rajzolódtak ki, a segg két partja határozottan elkülönült. Mikor leérkezett és teljesen elnyelte a faszt, hirtelen a magasba lendült, aztán bájosán liftezni kezdett, hol magasabbra, hol alacsonyabbra, csodálatos látvány volt. Mony úszott a szarban és a boldogságban, hamarosan érezte, hogy a hüvely összeszorul, Alexine pedig felhördült

– Te disznó, jön, élvezek! – és csak úgy dőlt a lé Puncilina azonban, aki árgus szemekkel figyelte a műveletet és már alig bírt magával, lerántotta Alexine-t a karójáról, aztán nem törődve vele, hogy ó is szaros lesz, rávetette magát Monyra, s kéjes sóhajtással betette a herceg farkát a pinájába. Úgy döngette, mint egy cölöpverő, s minden egyes lökést hangos „han!” kiáltással kísért. De Alexine sem hagyta annyiban, hogy ki semmizzék, dühében előkapott a komódból egy szíjostort, s verni kezdte Puncilina seggét, aki ettől még szenvedélyesebben kezdte dobálni magát Alexine izgalomba jött a látványtól, s egyre határozottabban, egyre keményebben ütött. Táncolt az ostor a fenséges fenéken Mony a szemközti tükörből nézte, hogy jár föl-alá Puncilina kövér valaga Fölfelé menet szétvált a két félteke,

s egy pillanatra kivillant a rózsablak, lefelé menet viszont egymásnak szorult a két párnás gömböcske. Hegyemenetben még a hatalmas faszt körbenyaldosó szőrös, lucskos pinaajkak is majdnem teljesen láthatóvá váltak. Az ostorozástól hamarosan vérvörös lett a szegény valag, s most már kéjesen reszketett. Aztán az egyik ütésre kiserkent a vér. Mindketten, az is, aki vert, és az is, akit vertek, úgy őrjöngtek, mint a bacchánsnők, egyik jobban élvezte, mint a másik. Mony is bevadult, és a körmével hasogatta Puncilina selymes hátát. Alexine melléjük térdelt, hogy kényelmesebben ostorozhassa Puncilinát. Pufók segge, mely minden egyes csapásra megrándult, alig két ujjnyira táncolt Mony szája előtt.

Mony benyalt neki, aztán eszeveszett kéjmámorban beleharapott a jobb seggébe. Alexine feljajdult fájdalomában. A fog mélyen beleszaladt a húsba, s bíborvörös, friss vér buggyant Mony tikkadt torkára.

Szürcsölgette, élvezettel ízlelgette enyhén sós, vasas zamatát. Puncilina segge ekkor vitustáncba kezdett. A szeme kifordult, csak a fehérje látszott, csupa szar volt a szája Mony testétől. Kisvártatva a szaros szájról mély sóhaj reppent, s Puncilina egyszerre élvezett el Monyval. Alexine kimerülten, hörögve, fogát csikorgatva omlott rájuk, s mikor Mony belefúrta a száját a lyukába, néhány nyelvcsapás után elélezett. Aztán elesitult a vihar, egyet-kettőt még vonaglottak, majd a trió elnyúlt a szarban, vérben és geciben. Így aludtak el, s csak akkor ébredtek fel, amikor az ingaóra éjfelet ütött.

– Ne mozogjatok, zajt hallottam – szólalt meg Puncilina. – Ez nem a szobalányom, o már megtanulta hogy ilyenkor ne zavarjon. Már nyilván lefeküdt.

Mony és a két nő homlokán hideg veríték gyöngyözött. Hajuk égneek állt, s a borzadály fel-alá futkosott csupasz, szaros testükön.

– Valaki járkál – suttogta Alexine.

– Valaki járkál – erősítette meg Mony

Ekkor kinyílt az ajtó, és az éjszakai utcáról beszűrődő gyér fényben két emberi árnyalak tűnt fel, felöltöjük gallérja felhajtvá, fejükön keménykalap.

Az egyik hirtelen elemlámpát gyújtott A fénycsóvá végigpásztázta a helyiséget, de a betörök egyelőre nem vették észre a padlón lapuló társaságot.

– Marha bűdös van – mondta az egyik.

– Azért csak menjünk be, nyilván van egy kis dohány a fiókban – felelte a másik.

Puncilina közben odakúszott a kapcsolóhoz, s hirtelen felgyújtotta a villanyt.

A betörök elhűlve meredtek a szaros testekre.

– Beszarok – mondta az egyik – Ne hívjanak l'Obassónak, ha láttam még három ilyen görényt.

Nagy barna óriás volt, még a keze is szőrös, s bozontos szakállá még ocsmányabbá tette.

– Nekem tök mindegy – mondta a másik. – Én szeretem a szart, szerencsét hoz

Ez meg egy gizda kis félszemű gengszter volt, kialudt cigarettacsikkal a szája sarkában.

– Igazad van, Himbalique – mondta l'Obasso –, én már bele is léptem, úgyhogy most az a szerencse fog érni, hogy megkettyintem önagyságát. De előbb a fiatalurat intézzük el.

A betörők rávetették magukat a halálra rémült Monyra, kezét-lábát összekötözték, száját felpeckelték. A két nő reszketett, mint a kocsonya, de azért mulattak a dolgon.

– Ti meg, csibéim, próbáljatok meg rendesen viselkedni, mert megmondlak Prospero bácsinak – mondta Himbalique, azzal átadott egy lovaglópálcát Alexinek, és ráparancsolt, hogy üsse Monyt, ahogy csak bírja. Majd mögé állt, s elővette ceruzavékony, ámde igen hosszú dikicsét Puncilina most már határozottan élvezni kezdte a dolgot. Himbalique először is paskolni kezdte a seggét. Markolászta, gyúrogatta kövér, pihés fenekét, aztán fél kézzel előrenyúlva a csiklóját kezdte birizgálni, s hirtelen befúrta hosszú, vékony gilisztáját Puncilina meg-meglódította a seggét, s ütötte verte Monyt, az meg se védekezni, se kiabálni nem tudott, csak vonaglott, mint a fába szorult féreg, a teste először pipacsvörös lett, aztán lilulni kezdett. Ahogy a giliszta mind mélyebbre nyomult, Puncilina egyre nagyobbakat ütött.

– Nesze, te rohadt dög, nesze, te disznó! – kiabálta – Himbikém, szúrd be tövig a fogpiszkálódát.

Mony teste hamarosan egy merő vér volt.

Közben l'Obasso felkapta Alexine-t és az ágyra dobta. Elkezdte harapdálni a cicijét, mely lassanként meredezni kezdett. Aztán lecsúszott a picsájára, az egészet befalta, s közben tépdeste szép, szőke, göndör pinaszőreit. Fölkelt, elővette hatalmas, ámde rövid, lila fejű fütykösét. Hasra fordította Alexine-t, s verni kezdte nagy, rózsaszín valagát; közben húzogatta a kezét a vágtában. Majd bal kézre vette a nőt, hogy a picsája jobb kézre essen. A ballal a szakállába markolt... Alexine elsírta magát, s egyre hangosabban jajveszékelt, mert közben l'Obasso megint verni kezdte a valagát. Reszketett a kövér, rózsaszínű combja, rengett a fenéke, valahányszor l'Obasso nagy, szőrös mancsa lecsapott rá. Végén megpróbált védekezni. Kicsi kezével karmolászni kezdte a betörő szőrös pofáját. Ugyanúgy tépkedte a szakállát, mint a férfi az övét a lába közt:

– No jó – mondta l'Obasso, azzal hasra fordította.

Alexine ekkor látta meg, hogyan dugja seggbe Himbaliq Puncilinát, az meg hogyan csépeli a vérben fetrengő Monyt; egészen tűzbe jött a látványtól. l'Obasso tömzsi fasza a seggét döfkölte, de nem talált be, hol jobbra csúszott, hol balra, hol fölé, hol alá, aztán mikor végre betalált, akkor l'Obasso megragadta sima, párnás derekát, s borzasztó erővel húzni kezdte maga felé. Alexine csak azért nem ordított föl fájdalomában, amikor az irtóztató husáng feszegetni kezdte a fenekét, mert az előzményektől már teljesen begerjedt. Mikor a bunkó túljutott a gyűrűn, l'Obasso azonnal kirántotta, majd

fordította Alexine-t és úgy vágta be neki. A hatalmas szerszám alig akart bemenni, de mikor már bent volt, Alexine összekulcsolta a lábát a betörő derekán, és olyan szorosan tartotta, hogy most már ha akart se tudott volna kijönni. Veszett nagy kúrás kezdődött. l'Obasso szívta a mellét, közben a szakála izgatóan csiklandozta a bőrét. Alexine meg benyúlt a betörő gatyájába az ujját feldugta a seggébe. Akkor aztán vadállatok módjára harapdálni kezdték egymást, járt a seggük, mint motolla. Frenetikusán élveztek el. De Alexine vaginája még mindig annyira nyomorgatta l'Obasso durungját, hogy az megint meredezni kezdett. Alexine lehunyta a szemét, úgy élvezte a repetát. Tizennégyszer élvezett el, l'Obasso pedig háromszor. Mikor magához tért, észrevette, hogy csupa vér a segge meg a piccsája: l'Obasso irdatlan nagy löcse össze-vissza sebezte. Aztán meglátta a földön fetregő Monyt.

Egy merő seb volt a teste.

Puncilina a félszemű Himbalique parancsára térdre ereszkedett és szopni kezdte a faszát.

– Na, felállni, anyóca! – kiáltott rá Alexine-re l'Obasso.

Alexine engedelmesen felállt, l'Obasso pedig úgy piccsán rúgta, hogy rázuhant Monyra. Majd összekötözte kezét-lábát, felpeckelte a száját, s ügyet sem vetve rimánkodására, felkapta a lovaglópálcát és csíkosra verte vele rózsaszín valagát. Suhogott a pálcá, reszketett a nagy segg, majd a hát, a has, a comb meg a mell is megkapta a magáét. Alexine vonaglott, kapálózott, egyszer

csak nekiütközött Mony hullamerev péniszének, az meg merő véletlenségben beleakadt a pinájába, s hopp, már bele is csusszant.

L'Obasso még vadabbul kezdte suhogtatni a pálcát, ütötte Monyt, ütötte Alexine-t, azok meg kegyetlenül élvezték. A szőke szépség csinos rózsaszínű bőre hamarosan nem is látszott, úgy ellepték a hurkák meg a vér. Előbb Mony ájult el, aztán Alexine. L'Obasso-nak elfáradt a karja, s Puncilina felé fordult, aki továbbra is szorgalmasan szopogatta Himbaliqye gilisztáját. De a paraszt állatja nem bírt élvezni.

L'Obasso ráparancsolt a szőke szépségre, hogy rakja szét a lábát, majd mögé térdelt. Nagy nehezen beerőszkolta a faszát. Puncilinának nagyon fáj, de fenséges nyugalommal tűrte, s közben rendületlenül szopta Himbaliqye faszát. L'Obasso benyomta neki tövig, rászólt, hogy emelje fel a jobb karját, s falni kezdte sűrű, bozontos hónalját. Puncilina akkora erővel élvezett, hogy összecsatlantotta a fogát, átharapta Himbaliqye faszát, azzal elájult. Himbaliqye felvisített, mint a disznó, ha vágják, de a makkja már sehol sem volt. L'Obasso, miután elévezett, kirántotta durungját az ájultan heverő Puncilina picsájából. Himbaliqye egy szempillantás alatt elvérzett.

– Szegény Himbaliqye, neked már jobb, ha megdöglesz – mondta l'Obasso, azzal előhúzta kését, belevágta Himbaliqye-ba, aztán a faszáról csüngő gecit Puncilina seggére rázta. Himbaliqye szó nélkül kifingott.

L'Obasso szépen felhúzta a gatyáját, kirámolta a fiókokat, kizsebelte a ruhákat, összeszedte az ékszereket és órákat. Aztán megakadt a szeme az ájultan heverő Puncilinán.

„Bosszút kell állnom Himbahque-ért” gondolta, azal ismét előhúzta kését, és iszonyú erővel Puncilina segge közé vágta; a lány meg se moccant. L'Obasso bennehagyta a kést a seggében. Hajnali hármat ütöttek az órák. Kiment, ahogy jött, a padlón pedig ottmaradt a négy test, elnyúlva vérben, szarban, geciben, leírhatatlan összevisszaságban.

Mikor leért az utcára, Ménimontant felé indult, vidáman ezt énekelt:

*Ha segg hát legyen seggszagú
Ne otkolontól büzlő*

valamint.

*Jaj elsülök
jaj elsülök
Hat gyújts meg, gyújts meg,
kicsikém!*

Negyedik fejezet

Óriási volt a botrány. Egy hétig másról sem írtak az újságok. Puncilina, Alexine és Bebascu két hónapig nyomta az ágyat. Egy este a lábadozó Mony bement egy kocsmába a Montparnasse pályaudvar mellett. Snapszot mértek, nincs is annál ínycsiklandóbb, ha a finom likőrök már nem csiklandozzák az ember eltompult ínyét.

A herceg ízlelgette a szörnyű kerítésszagot, s közben szemügyre vette a vendégeket. Az egyik, egy szakállas óriás, ruhájáról ítélve vásárcsarnokbeli rakodómunkás, úgy nézett ki hatalmas lisztes kalapjában, mint valami nagy hőstetre készülő mesebeli félisten.

A hercegnek ismerős volt az arca. „Csak nem l'Obasso az, a rokonszenves betörő?” – gondolta. Aztán egyszer csak meghallotta mennydörgő hangját, amint egy pohár snapszot rendelt. De bizony ő volt. Mony felállt, s kinyújtott kézzel megindult felé.

– Adjon isten, l'Obasso, a vásárcsarnokban dolgozik mostanában?

– Én? – lepődött meg a rakodó. – Honnan ismer maga engem?

– Találkoztunk egyszer a Prony utca 214-ben – vette oda Mony fesztelenül.

– Az nem én vagyok – mondta l'Obasso rémulten –, én nem ismerem magát, én már három éve dolgozom a vásárcsarnokban, jól ismer mindenki. Hagyjon békén!

– Elég a púderből – intette le Mony. – L'Obasso, az enyém vagy. Kiadhatnálak a rendőrségnek, de tetszel nekem, s ha elszegődsz hozzám, komornyikom lehetsz, velem jössz mindenhová. Beavatlak a hálószoatitka-imba. Segítőtársam, s ha kell, védelmezőm leszel. Aztán ha hűséggel szolgálsz, gazdaggá teszek. Azonnali választ kérek.

– Jó fej maga, nagy dumája van. Itt a kezem, nem disznóláb, a magáé vagyok.

Néhány nappal később l'Obasso, immár komornyiki rangban, lázasan csomagolt. Mony hercegnek sürgősen vissza kellett utaznia Bukarestbe. Kebelbarátja, Szerbia alkonzulja nem sokkal azelőtt meghalt, s ráhagyta minden vagyonát. Voltak rézbányái is, ezek igen jól jövedelmeztek az utóbbi években, de ha az ember nem nézett az intéző körmére, azonnal csökkent a hozadékuk. Mony herceg, mint láthattuk, nem önmagáért szerette a pénzt; nagy-nagy gazdagságra vágyott, de csakis azon örömkért, amelyeket egyedül arannyal lehet megvásárolni. Folyton az egyik őse kedvenc mondását idézgette: „Minden eladó, minden megvehető, csak meg kell adni az árát.”

Mony herceg és l'Obasso helyet foglalt az Orient expresszen; a vonat zötyögésének hamarosan meglett a hatása. Monynak állt a fasza, mint egy kozáknak, s tüzes pillantásokat vetett l'Obassóra. Odakünn a fenségesen nyugodt Kelet-Franciaország pergette pompázatos tájait. A szalon csaknem üres volt; egy igen jól öltözött, podagrás öregúr krákogva, szitkozódva betűzgette a Le Figarót.

Monyn kényelmes bő raglán volt. Elkapta l'Obasso kezét, behúzta a zsebrésznél lévő hasítékon keresztül és a sliccére helyezte. A hatalmas termetű komornyik elérte ura óhaját. Nagy mancsa szoros volt, de párnás és puhább, mint az ember gondolta volna. l'Obasso ujjai finoman kigombolgatták a herceg nadrágját. Megragadták a hímtagot, mely pontról pontra igazolta Alphonse Allais híres kétsorosát.

A vonatok izgató rázkódása
Gerincvelőnk vad vágyakig csigázza

Ekkor lépett be a hálókocsi-kalauz, s közölte, hogy lehet vacsorázni, már több utas is ott van az étkezőkocsiban.

– Pompás ötlet – mondta Mony. – L'Obassókám, menjünk előbb vacsorázni!

Az exrakodó kihúzta a kezét a hasítékból. Elindultak az étkezőkocsi felé. A hercegnek még mindig állt a fásza, s mivel nem gombolta vissza a sliccét, nagy púp domborodott a ruháján. A vacsora kellemesnek ígérkezett, ringatóan zakatolt a vonat, megnyugtatóan csörömpöltek a tányérok, az ezüst evőeszközök, a kristálypoharak, s csak akkor rezzentek össze néha, mikor nagy pukkanással kinyitottak egy Apollinarist.

Monyék asztalával átellenben két csinos szőke noult l'Obasso, aki szemben ült velük, felhívta rájuk Mony figyelmét. A herceg megfordult, s egyikükben, amelyik szerényebben volt öltözve, a Grand Hotel takaros

szobalányát ismerte fel. Felpattant és odament a hölgyekhez. Köszönt Mariettának, majd a másik, csinos, festett arcú szépséghez fordult. Elragadtatva látta, hogy mint a modern nők, ő is hipermangán-oldattal szokíja a haját

– Asszonyom – hajolt meg –, kérem bocsássa meg tolokodásomat. Kénytelen vagyok magam mutatni be magamat, mivel itt a vonatban aligha áll módomban közös ismerősöket találni. Mony Bebascu herceg vagyok, örökös hospodár. Ez a kisasszony, azaz Marietta, a Grand Hotel volt szobalánya, aki most nyilván az ön szolgálatában áll, végtelenül lekötelezett, s most azonnal szeretném neki leróni a hála adóját, ezennel férjhez adom komornyikomhoz, mindkettőnek ötvenezer frank hozomány üti a markát

– Nincs semmi akadálya – mondta a hölgy –, de ha szabad kérdeznem, ez itten kinek a markát üti?

Mony fasza ugyanis időközben megtalálta a rést, s vidáman kukucskált kifelé. A herceg elpirult, s legott eltüntette a vöröslő hímtagot. A hölgy felkacagott.

– Még szerencse, hogy nem látta senki, az lett volna a szép. No de feleljen kinek szánja ezt a félelmetes szerszámot?

– Engedje meg, asszonyom – felelte Mony gálánsan –, hogy az ön királynői szépsége előtt tisztelegjek velem.

– No majd meglátjuk – szölt a hölgy –, egyelőre, minthogy maga már bemutatkozott, én is bemutatkoznék. Estelle Ronange.

– A nagy színész? A Theatre Français-ból?
A hölgy bólintott.

Mony magán kívül volt örömeiben.

– Estelle! – kiáltott fel. – Hogy is nem ismertem magára? Mióta vagyok szenvedélyes csodálója! Hány estét töltöttem a Theatre Français-ben, hányszor bámultam meg az alakításait! S mikor már nem bírtam magammal, és nem verhettem ki nyilvánosan a faszom, a fikát túrtam ki az orromból és azt csócsálgattam! Milyen jó volt! Milyen jó volt!

Marietta, menjen vacsorázni a vőlegényével – mondta Estelle. – Herceg, vacsorázzon velem.

A herceg letelepedett a színésznővel szemben; szerelmes tekintetet váltottak.

– Hova utazik? – kérdezte Mony.

– Bécsbe, a Császár színe előtt fogok játszani.

– És a moszkvai vendégszereplés?

– Szarok a moszkvai vendégszereplésre; holnap elküldöm a lemondásomat Phanylaesnek... Félreállítanak... Vacak szerepeket adnak... Eoraka szerepét sem kaptam meg Mounet-Sully új darabjában... Otthagynom őket... Nem fogják sárba tiporni a tehetségemet.

– Adjon elő nekem valamit... verset... – kérte Mony.

Miközben tényérokot cseréltek, a színész nő elszavalta az Útrahívást. Miközben szólt a gyönyörű kőkemény, melyben Baudelaire megénekelte szerelmi bánatát, szenvedélyes sóvárgását, Mony érezte, hogy a színész nő apró lábai felkúsznak a combján a raglán alatt, s odaérnek a

sliccéből petyhüdten lógó farkához. Ott a lábak megálltak, érzéssel közrefogták, s finoman dörzsölgetni kezdtek. Estelle Ronange selymes cipellőjének hatására kőkeményre meredt az ifjú ernyedtt fallosza. Hamarosan tűzbe jött, rögtönzött egy szonettet, s el is szavalta a színésznőnek; a lábmunka közben egy pillanatra sem szünetelt.

Nászdal

*Kezed bedugja majd ékes számár-tagom
A combjaid hozott nyíló nagy lupanárba,
És, Avinusszal szemben, be kell vallanom,
Ha neked jó, az én kéjem is felcsigázza.*

*Ajkam krémsajt-fehér kebledet meggyalázva
Tiszteli meg, amíg szelíd csecset szopom
Hím mantulámból a sperma olvatagon,
Aranyként csepeg a te nőnemű pinádba.*

*Te édes kis lotyóm! feneked dűshúsú
Gyümölcsök zamatos rejtelmét sújta porba
Gömbölyűbb, mint a Föld nemnélküli golyója.*

*S a telihold, amely seggére oly hiú,
S két szemedből, habár fedezze sűrű fátyol
Csillagokból eső sötét fénylés világól.*

S minthogy a fasz az izgalom tetőpontjára érkezett, Estelle leengedte a lábát.

Hercegem – incselkedett vele –, nem kéne összeköpködni az étkezőkocsit; mit gondolnának az emberek?... Engedje meg, hogy köszönetet mondjak magának, amiért tisztelgett Corneille-nek szonettje csúcspontján. S jóllehet az én szekerem rúdja is kifelé áll, mármint a Comédie Française-ből, a társaságot érintő valamennyi kérdés élénk érdeklődésem tárgyát képezi.

S ha majd fellép Ferenc József színe előtt – érdeklődött Mony –, akkor merre fordítja azt a rudat?

– Az az álmom – felelte Estelle –, hogy kabarécsillag leszek.

– Vigyázzon! – intette le Mony. – A csillagokra leső sötét Phenylaes úr soha véget nem érő pert akaszt a nyakába;

– Ne is törődjél vele, Monykám, inkább költsel még nekem néhány verset, mielőtt csicsikálni mennénk.

Jó – mondta Mony, s a következő két búbajos, mitológiai tárgyú szonettecskét rögtönözte:

Herkules és Omphale
Omphale

*Leverve he-
ver le.*

*„Érzed, ugye,
Ahogy megy be
A hegye...!”
„Mennybe*

*Ragad
Ez a nagy
Álomi fasz ma.*

*Szeretsz?”
És Herkules
Seggbeassza.*

Piramus és Tisbe

*Jó Tisbe
Madám
Jó tűzbe:
„Babám!”*

*Piramus se
Haboz ám,
Nekiesve:
„Tubám!”*

*Jöjj!” , habog
Az édes,
és legott*

*El is élvez
Akár a
Párja.*

Gyönyörű! Csodálatos! Elragadó! Mony, te egy Költőisten vagy, gyere, basszál meg a sleeping-carban, rám jött a toszinghatnék.

Mony fizetett. Marietta és l'Obasso sóvárgó pillantásokat vetettek egymásra. A két pár bevonult egy kupéba, Mony pedig ötven frankot csúsztatott a kalauz zsebébe:

– Intézzé el valahogy a fináncokat. Nincs semmi elvámolnivalónk. Tudja mit, kopogtasson be két perccel a határ előtt.

A fürkében mind a négyen levetköztek. Marietta készült el először. Mony még sose látta meztelenül, de felismerte vaskos, kerek combját, meg a domború picsáját borító szőrrengeteget. Meredezett a melle, akárcsak Mony és l'Obasso dákója.

l'Obassókám – mondta Mony –, basszál seggbe, kérlek, míg én ezt a szép lányt keffintgetem.

Estelle még elbíbelődött egy darabig; aztán mikor már ő is levetkőzött, Mony beakasztott hátulról Mariettának, az meg a nagy élvezettől dobálni kezdte a seggét, hogy csak úgy csattogott Mony hasán. l'Obasso közben bepaszírozta rövid, vaskos, göcsörtös faszát Mony szétnyíló rózsájába.

– A zötyögős kurva ég! – ordította Mony. – Ez a kurva vonat még a szart is kirázza belőlünk.

Marietta kárált, mint a tyúk, és tántorgott, mint a szüreti ló. Mony átkarolta és belemart a csöcsébe, de közben a szépséges Estelle-en legeltette a szemét, különösen a haján, mely fodrásza ügyességét dicsérte. Modern nő volt, a szó legteljesebb értelmében: hullámos haját szarufésűk tartották, gyöngyházfényük szépen illett az ízlésesen szőkített haj színéhez. A teste

elragadóan szép, a segge izmos és kihívóan feszes. Arca – a művészi kifestéstől – mint a luxuskurváké. A mellette, igaz, kissé megereszkedett, de még az is jól állt neki, mert kicsi volt, formás és körte alakú. Ha az ember hátulról játszadozott vele, olyan selymes volt, olyan finom, mint a tejelő kecske tőgye, ha meg előlről, úgy ugrándozott az ember kezében, mint egy gombóccá gyúrt batiszt zsebkendő.

A punciján csak egy selymes kis szőrpamacs árválkodott. Hanyatt feküdt a couchette-re, aztán egy gyors csípőmozdulattal átvette hosszú izmos lábát Marietta nyakán, az meg, hogy úrnője muffja a szája elé került, mohón legelni kezdte a szőrt, orrát úrnője seggébe, mélyen a lyukba fúrva. Estelle jó mélyre benyalt a szobalányának, s nyelve egyszerre élvezhette a lány lángoló likát, meg Mony bunkós nagy faszát, mely tüzesen lüktett benne. L'Obasso áhítattal élvezte a látványt. Hatalmas löcse tövig benne volt a herceg szőrös seggében, miközben lassan, élvezettel húzogatta, hatalmasakat fíngott; a herceg és a két nő kéjesen szagolgatta a büzfelhőket. Egyszer csak Estelle szörnyű vonaglásba kezdett, picsája csak úgy táncolt Marietta orra előtt, az meg szintén dobálni kezdte a seggét s még hangosabban káricsált. Estelle veszttül kapálózott fekete setyemharisnyás lábaival. Tüsarkú cipőjével úgy orrra rúgta l'Obassót, hogy az belesédült, és eleredt az orra vére. „Kurva!” – ordított fel l'Obasso, s bosszúból jó nacsípett Mony seggébe. Mony bedühödött, és

iszonyatosat harapott az éppen elélvező, bömbölő Marietta vállába. A szobalány fájdalmában belevágta a fogát úrnője picsájába, az meg hisztérikusan összeszorította combjával a nyakát.

– Megfulladok! – nyögte Marietta, de senki sem figyelt rá. A két comb még erősebben rászorult a nyakára. Marietta arca lila lett, habzó szája úgy maradt eltátva a színésznő picsáján.

Mony üvöltve élvezett bele Marietta élettelen pinájába. L'Obassónak kiguvadt a szeme, aztán jó nagyot spriccelt Mony seggébe, s ekképp füstölgött a geci:

– Ha ettől sem esel teherbe, nem is vagy férfi! Kinyúltak mind a négyen. Estelle hanyatt dobta magát az ágyon, a fogát csikorgatta, nagyokat bokszolt a levegőbe, s veszettül kalimpált. L'Obasso kihugyozott az ajtón. Mony a faszát próbálta kiráncigálm Marietta picsájából. De hiába. A szobalány teste nem mozdult.

– Engedj ki – kérlelte Mony, simogatta, aztán belecsípett a fenekébe, beleharapott, de semmi sem használt.

– Feszítsük szét a combját, elájult! – szólt oda Mony l'Obassónak

Mony nagy nehezen kirángatta a farkát a szörnyűséges satuból. Aztán megpróbálták életre kelteni Mariettát, de hiába.

– Na baszd meg! Ez kifingott – szólott l'Obasso. S valóban. Marietta meghalt, megfulladt, megfojtotta az úrnője combja, halott volt, végérvényesen halott.

– Szépen nézünk ki! – mondta Mony.

– Ez a személtláda az oka – mutatott rá l'Obasso a lassanként lecsillapodó Estelle-re, azzal kikapott Estelle úti neszeszerjéből egy hajkefét, s vadul püfölni kezdte vele. A színésznő élvezte, ahogy a kefeszőrök bele-belecsíptek a bőrébe, borzasztóan felizgatta a fenyítés.

Ekkor kopogtak az ajtón.

– Ez a megbeszélte jel – mondta Mony –, hamarosan átkelünk a határon. Én pedig megesküdtem, hogy díszlövessel fogadjuk: egy sortűz francia, egy pedig német földön. Próbáld föl a halottat.

Mony álló fasszal rárohant Estelle-re, az meg széttárt combbal fogadta be izzó picájába.

– Vágd be tövig! – kiáltotta – úgy! úgy!

Volt benne valami démoni, ahogy vibrált a segge, habzott a szája, a festékekkel összekeveredő nyál undorítóan csörgött le az állán, a mellén; Mony bedugta a nyelvét a szájába, a hajkefe nyelét pedig belevágta a segge lukába. Estelle ettől annyira felizgult, hogy vadul beleharapott Mony nyelvébe, s csak akkor engedte ki a foga közül, amikor Mony kínjában már véresre csipkedte a fenekét.

Közben l'Obasso a hátára fordította Marietta holttestét, egészen lila lett az arca. Széthúzta a fenekét, s ügyyel-bajjal betuszkolta hatalmas faszát a fajtalanság nyílásába. Akkor aztán szabad folyást engedett természetes vadságának. Két kézzel, csomókban tépkedte ki a hullá szöke haját. Fogával marcangolta vakító hátát. Kibuggyant a bíborvörös vér, gyorsan megalvadt, mint-ha óra freccsent volna.

Mikor már majdnem elélezett, könyékig benyúlt a még meleg vulvába, s húzni kezdte kifelé a szegény szobalány beleit. Mire elélezett, már jó két méter kihúzott, s a dereka köré csavarta, mint egy mentőövet.

Amikor kilövellte az ondót, okádni kezdett – részben „a vonat rázkodása”, részben az átélt izgalmak hatására. Mony már elélezett, s meghökkenve nézte a komornyikját, ahogy szörnyen öklendezve össze-vissza hányta a csúffá tett holttestet. Véres hajcsomókra, belekre, vérre ömlött az okádék.

– Alávaló disznó! – kiáltott fel a herceg –, megerőszakoltál egy halott lányt, akit ígéretem szerint feleségül kellett volna vened; bűnödért lakolni fogsz Jozafát völgyében. Ha nem szeretnélek annyira, most megölnék, mint egy kutyát.

L’Obasso felállt; csupa vér volt, még mindig öklendezett, de már sikerült visszanyelnie. Rámutatott Estelle-re, aki elborzadva, elkerekedett szemmel meredt az iszonyatos látványra.

– Ő az oka mindennek – jelentette ki.

– Ne legyél kegyetlen – mondta Mony –, neki köszönheted, hogy kiélhetted nekrofil hajlamaidat.

S minthogy egy hídon haladtak át éppen, a herceg kiállt az ajtóba, s letekintett a fenségesen zöldellő, romantikus rajnai tájra; a folyó széles kanyarokat írva hömpölygött a láthatárig. Hajnali négy óra volt, a réteken tehenek legelésztek, s már táncoltak a gyerekek a germán hársfák alatt. Monoton, halotti sípszó jelezte

egy porosz ezred vonulását, a recitativo szomorúan olvadt bele a vashíd dübörgésébe s a vonat tompa zakatolásába. Az ódon várak alatt vidám falvak sorakoztak a parton, s mint gondosan összerakott, szabályos mozaikkockák vesztek végtelenbe a rajnai szőlők.

Mony megfordult: a setét lelkű l'Obasso Estelle arcán ült. Hatalmas ülepe befedte a színésznő fejét. Szart; körös-körül folyt lefelé a bűzös, puha szar.

Hatalmas kés volt a kezében, azzal szabdalta reszkető hasát. A színésznő teste aprókat rángott.

– Várjál – mondta Mony –, maradj ülve.

Azzal ráfeküdt a haldoklóra, s benyomta faszát agonizáló pinájába. Kielvezte az áldozat haláltusáját, a nyilván szörnyű fájdalommal járó végvonaglásait, karját pedig a hasából bugyogó meleg vérben fürdette. Amikor elélezett, a színésznő már nem mozgott. A teste megmerevedett, kifordult szeme tele volt szarral.

– Most pedig – mondta l'Obasso – pucolás! Megtisztálgodtak, felöltözködtek. Reggel hat óra volt. Kiléptek az ajtón, bátran a robogó vonat lépcsőjére feküdtek, majd l'Obasso intésére finoman ellökték magukat s legurultak a töltésre. Egy kicsit szédültek, mikor felálltak, de semmi bajuk nem esett, s határozottan búcsút intettek az egyre kisebbre zsugorodó vonatnak.

– Legfőbb ideje volt – mondta Mony.

Betértek az első városba, két napot pihentek, aztán vonatra szálltak és Bukarestbe utaztak.

Az Orient Express-beli kettős gyilkosságról még fél év múlva is cikkeztek az újságok. A gyilkosok nem kerültek elő, a bűntényt Hasfelmetsző Jack számlájára írták, az ő széles háta azt is elbírtá.

Bukarestben Mony átvette a szerb alkonzultól származó örökséget. A szerb kolóniával való kapcsolatai révén hamarosan meghívást kapott Natasa Kolovicshoz, az Obrenovics-dinasztiával szemben tanúsított ellenséges magatartása miatt bebörtönzött Kolovics tábornok nejéhez.

Mony és l'Obasso nyolc óra körül érkezett meg az estélyre. A szép Natasa egy fekete kárpittal bevont szalonban fogadta őket, a világítást sárga gyertyák, a dekorációt lábszárcsontok és halálfejek szolgáltatták.

– Hercegem – szólta a hölgy –, ön most a szerb antidinasztikus bizottság titkos ülésén fog részt venni. Ma este minden bizonnyal halálra ítélik a galád Alexandert és kurva nejét, Drága Masinát, Petar Karazsorzsevicsnek ismét el kell foglalnia ősei trónját. Ha bármit elárul abból, amit itt lát és hall, a láthatatlan kéz végezni fog magával, a világ végén is eléri.

Mony és l'Obasso meghajolt. Az összeesküvők egyeseivel érkeztek. André Bar párizsi újságíró volt a pártutés szellemi vezére. Komor arccal lépett be, bő fekete köpönyegben.

Az összeesküvők meztelenre vetkőztek, s a szép Natasa körbemetogatta csodálatos, csupasz testét. Ragyogott a segge a gyertyafényben, a hasa ellenben nem is látszott a köldökéig húzódó göndör fekete gyapjútól.

Ráfeküdt egy fekete posztóval bevont asztalra. Bejött egy miseruhába öltözött pópa, elhelyezte a szent edényeket és misézni kezdett Natasa hasán. Mony ott állt Natasa mellett, az meg egyszer csak elkapta a faszát és szopni kezdte, a pópa misézett tovább. L'Obasso közben rávetette magát André Barra, bevett neki hátulról, az pedig mély átéléssel ekképp szónokolt

– Esküszöm e hatalmas faszra, mely a lelkem fenekéig bizsergeti testemet, hogy az Obrenovics dinasztíának hamarosan magja fog szakadni. Nyomjad, l'Obasso! Adjál neki, attól áll a faszom!

Azzal Mony mögé állt, seggbe kurta, az meg belelőtte gecijét a szép Natasa szájába. Erre aztán az összes pártútó frenetikus seggbekúrásba kezdett. Csattogott a sok fasz a nagy szőrös férfisegekben.

Natasa kétszer is kiverte a pópa faszát, szétterült a papi geci a szép ezredesné testén.

– Vezessék be az ifjú párt! – kiáltott fel a pópa Furcsa pár lépett a terembe, egy tízéves kisfiú, frakkban, hóna alatt keménykalappal, meg egy aranyos nyolcéves forma kisleány, menyasszonynak volt öltözve, fehér szaténruháját narancsvirágok díszítették.

A pópa beszédet tartott, majd összeadta a párt, gyűrűt váltottak. Aztán felszólította okét, hogy paráználkodjanak. A fiúcska elővette kisujjhoz hasonlatos pindurka fütyülőjét, az ifjú ara pedig feltúrté pliszés szoknyácskáját, s elővillantotta fehér kis combjait, melyek tövében, mint egy ma született szajkó csőröcskéjében,

apró, csupasz, rózsaszín nyílás tátongott. Templomi csönd honolt a gyülekezetben. A kisfiú megpróbálta begyömöszölni a füttyjét a leányka puncijába. De sehogy se jött össze neki, úgyhogy letolták a gatyáját, buzdításul Mony kedvesen paskolni kezdte a popsiját, Natasa pedig a nyelve hegyével csikizgette a makkocskját s piciny bingyókáját. A kisfiúnak ágaskodni kezdett a vesszőcskéje, s valahogy átszuszakolta a kis hártján. Vagy tíz percig vesződtek így egymással, akkor szétválasztották őket, l'Obasso fogta a kisfiút, s hatalmas durungjával szétbaszta a végbelét. Mony sem tudta megállni, hogy ne kefélje meg a kislányt. Megragadta, a combjára ültette, s dagadozó husángját belevágta parányi puncijába. A két gyerek iszonyatosan sivalkodott, s dőlt a vér Mony és l'Obasso faszára.

Később a lányt Natasa nyakába ültették, a pópa pedig, befejezván a misézést, felhajtotta a szoknyáját s paskolni kezdte bájos fehér seggecskéjét. Akkor Natasa felállt, beleült az egyik fotelben terpeszkedő André Bar ölébe, s felnyársalta magát hatalmas füttykösére. Vadul Szent-Györgyözni kezdtek, mint az angolok mondják.

A kisfiú térdén állt l'Obasso előtt, s forró könnyeket ejtve szivattyúzta a locsolóját. Mony seggbe kurta kisleányt, az meg vonaglott, mint a nyúl, ha elvágják a torkát. A többi összeesküvő is baszott orrba-szájba, szörnyű fintorokat vágva. Aztán Natasa felkelt, hátat fordított, feltartotta a seggét, az összeesküvők pedig szép sorjában csókkal illették hófehér valagát. Ekkor

egy madonna-arcú szoptatós anyát vezettek be, hatalmas csöcse csak úgy duzzadt a tejtől. Négykézlábra állították, a pópa pedig fejni kezdte, mint egy tehenet, a tejet a szent kelyhekbe irányítva. A kisleányt a szent edények fölé állították, s addig pisiltették, míg meg nem teltek a kelyhek. Akkor aztán az összeesküvők két szín alatt áldoztak: tejet és húgyot ittak.

Majd lábszárcsontot ragadván halálos bosszút esküdtek Alexander Obrenovics és neje, Drága Masina ellen.

Az estély alávaló módon ért véget. Hoztak egy csomó vénasszonyt, a legfiatalabb is hetvennégy éves volt, össze-vissza basztak őket Hajnali három óra felé Mony és l'Obasso undorodva távozott. Otthon aztán a herceg csupaszra vetkőzött, odatartotta szép fenekét l'Obassónak, az meg nyolcszor egymás után megfarkalta úgy, hogy végig a seggében maradt. Ez volt a mindennapi kenyerük, úgy hívták egymás közt, hogy permanens kéjszántás.

Mony egy ideig ekképp tengette napjait Bukarestben. Belgrádban megölték a szerb királyt meg a feleségét. A gyilkosság a történelem lapjaira kívánczik, ki így értelmezi, ki úgy. Kisvártatva kitört a háború Oroszország és Japán között.

Egy reggel Mony Bebascu herceg – meztelen volt és gyönyörű, mint a belvederei Apollo – franciázott l'Obassóval. Mohón falták egymás repáját, s kéjesen méregették a dákókat, melyeknek a biliárdjátékhoz ezúttal vajmi kevés közük volt. Egyszerre élveztek el, s a

hercegnek tele volt gecivel a szája, amikor egy kifogástalanul öltözött, angol lakáj lépett be a szobába, s aranyozott ezüst tálcán levelet nyújtott át neki.

A levélben az állt, hogy Bebascu herceget hadnagynak nevezték ki Oroszországba, Kuropatkin tábornok seregébe, külföldi minőségben.

A herceg és l'Obasso kölcsönös seggbekúrással fejezték ki elragadtatásukat, majd fölszerelkeztek, s elutaztak Szentpétervárra, hogy onnan csatlakozzanak a hadtestükhöz.

– Nekem semmi bajom a háborúval – jelentette ki l'Obasso –, a japán férfiaknak biztos jó zaftos a seggük.

– A japán nőknek meg biztos ízletes a puncogójuk – toldotta meg a herceg, a bajuszát pödörgetve.

ÖTÖDIK FEJEZET

– Kokodryoff tábornok pillanatnyilag nem tudja fogni. Őexcelenciája a lágytojását tunkolgatja. ifi– Én viszont – felelte Mony a portásnak – az ő ordonánc tisztje vagyok. Nevetségesek maguk pétérváriak az örökös bizalmatlanságukkal... Nézze meg az (egyenruhámat! Remélem, nem azért hívtak Szentpétervárra, hogy portások packázzanak velem!

– Mutassa a papírjait! – mondta a cerberus, egy tagbaszakadt tatár.

– Nesze – mondta Mony, s válaszképpen az orra alá dugta a pisztolyát. A kapus sóbálvánnyá meredt, majd mély meghajtással utat engedett a katonatisztnak. Mony a sarkantyúját pengetve felsietett az első emeletre. A palota Kokodryoff hercegé volt, őt kellett Monynak Távol-Keletre kísérenie. Sehol egy teremtet lélek. Mony előző nap találkozott a tábornokkal, s most nagyon furcsállotta ezt a fogadtatást, hiszen a tábornok rendelte ide, és ő a megadott időben érkezett.

Benyitott egy ajtón, és egy nagy, sötét, üres szalomba jutott.

– Annyi baj legyen – gondolta magában –, most már nem hátrálhatunk meg. Folytassuk felfedező utunkat.

Benyitott egy ajtón, mely magától bezárult mögötte. A helyiség még sötétebb volt, mint az előző.

Lágy női hang szólalt meg franciául:

– Fjodor, te vagy az?

– Igen, én vagyok, szerelmem! – felelte Mony hal-
kan, de határozottan, miközben majd kiugrott a szíve.

Gyorsan elindult a hang irányába, és egy ágyhoz ért.
Egy nő hevert rajta, ruhástul. Szenvedélyesen magához
ölelte Monyt, s át dugta nyelvét a szájába. Mony viszonoz-
ta a csókot. Felhajtotta a nő szoknyáját. Széttárta a comb-
ját. A lába meztelen volt, selymes bőréről felséges verbé-
naillat áradt a hullámokban feltoluló odor difeminával ke-
veredve. Mony megfogta a pináját; nedves volt.

– Tosszunk – suttogta a nő. – Nem bírom tovább...
Gonosz ember, már egy hete felém se nézel.

Mony válaszképpen előkapta rettentő buzogányát,
majd teljes fegyverzetben felmászott az ágyra, s felbő-
szült fegyverét benyomta az ismeretlen hölgy szőrös pi-
csájába.

– Gyere belém – susogta a nő kéjesen fészkelődve. –
Olyan jól csinálod...

Közben marokra fogta a zászlódíszbe öltözött péniszt,
s tapogatni kezdte a két kis függeléket, melyet a közhie-
delemmel ellentétben nem azért hívnak testiculumnak,
mert a szerelmi aktus tanúja, hanem mert olyan fejecs-
ke, mely a mentulából – azaz kisokosból – kilövellő ve-
lős anyagot tárolja, miként az igazi fej is velőt tartalmaz,
agyvelőt, mely a mentális funkciókat biztosítja.

Az ismeretlen hölgy gondosan végigtapogatta Mony
golyóit, majd egyszer csak felsikoltott, s egy hirtelen lö-
késsel kiakolbólította támadóját:

– Maga becsapott engem, uram – kiáltott fel –, a szeretőmnek három van.

Kiugrott az ágyból, felkattintotta a villanyt, és lőn világosság.

A helyiség egyszerűen volt berendezve: ágy, székek, asztal, bidé, kályha. Az asztalon néhány fénykép, egyiken katonatiszt, a preobrazsenszkojei ezred egyenruhájában: igazi vaddisznónak látszott.

Az ismeretlen hölgy magas volt. Szép gesztenye hajú kicsit összezilálódott. Kivágott ingéből kiduzzadt a melle, kékeres, fehér keblei csipkeágyban pihegtek. A szoknyája szűziesen leengedve. Haragosan, megrökönyödve állt Monyval szemben, aki az ágyon ült, álló fasszal, két kezét kardja markolatán nyugtatva.

– Uram – szólalt meg végül –, szemtelensége méltó ahhoz az országhoz, amelyet szolgál. Egy francia sohasem lett volna annyira bárdolatlan, hogy visszaéljen a kínálkozó alkalommal. Kérem, távozzék.

– Asszonyom – felelte Mony –, én román herceg vagyok, Kokodryoff herceg új vezérkari tisztje. Csak nemrég érkeztem Pétervárra, még nem ismerem a város szokásait, s minthogy csak úgy tudtam bejönni ide – jöllehet előljárom rendelt a palotába –, hogy pisztollyal fenyegettem meg a portást, úgy gondoltam, dőreség volna Kielégítetlenül hagyni egy nőt, kinek vaginája szemmel láthatóan hímtagért esedezik.

– Legalább szólhatott volna – mondta a nő az ütemesen verdeső hímtagra sandítva –, hogy maga nem Fjodor. És most menjen.

– Nahát – sóhajtotta Mony –, pedig maga párizsi nő, nem kéne kényeskednie... Ó, ki adja vissza nekem Alexine Capbeát és Puncilina de Chegbecourte-t!

– Puncilina de Chegbecourte! – kiáltott fel a nő. – Maga ismeri Puncilinát? Én a húga vagyok, Helene Verdier; igazából őt is Verdier-nek hívják, én meg a tábornok lányának vagyok a házitanítója. Van egy szereptőm, Fjodor. Katonatiszt. Három golyója van.

Ekkor nagy lárma hallatszott az utcáról. Helene oda ment az ablakhoz. Mony mögéje állt. A preobrazsenszkojei ezred haladt el alattuk. A zenekar egy régi melódiát játszott, a katonák pedig szomorúan énekeltek:

*Mehetsz a háborúba, baszd
Meg anyád, te szegény paraszt!
Feleséged nyitott likát
Csak hágják meg süldő bikák!
A te farkadat meg legyezzék
Szibériai kis legyecskék.
Csak pénteken ne add oda
Faszod, mert az a böjt szaka.
Akkor cukrot se adj soha,
Mert az a holtak csontpora.
Hadd lássák csak a tiszt urak,
Hogy basszuk a kancájukat.
Még az ő pinája is szűkebb,
Mint akárhány szép tatár szűznek.
Rajta, baszd meg az anyád!*

Hirtelen félbeszakadt a zene, Heléna pedig lekiáltott a katonáknak. Az egyik tiszt felnézett; Mony a fénykép alapján felismerte Fjodort.

– Isten veled, Heléna – kiáltotta Fjodor a kardját lengetve –, megyek a háborúba... Többé nem látjuk egymást...

– Heléna halottápadt lett és ájultan hullott Mony karjaiba.

Mony szépen átvitte az ágyra. Először is levette a fűzőjét és kiszabadította a mellét. Csodálatos csöcsei voltak, rózsaszín volt a hegyük. Megszopdosta őket, aztán kioldotta a szoknyáját, lehúzta, és sorban leszedegette az alsószoknyáit meg a blúzáat. Heléna egy szál pendelyben maradt. Mony örült izgalomban lebbentette föl a fehér vásznat a kifogástalan szépségű lábak között rejlő páratlan kincsről. A harisnyája combközépig ért, s a combja oly kerek volt, mintha elefántcsontból esztergálták volna. A has alján rejtező titokzatos barlangot szent pagony oltalmazta, rőt, mint az ősz. A sűrű bozót alján megbúvó szoros ajkából csak egy kis rés látszott, s oly vékony, mint egy rovás az inkáknál naptár gyanánt szolgáló oszlopokon.

Mony nem élt vissza Heléna ájultságával. Lehúzta a harisnyáját, s mosdatni kezdte, mint a macska. Szép volt a lába, párnás, mint egy csecsemőé. A herceg nyelve a jobb láb injairól indult el. Lelkiismeretesen kitisztogatta a nagylábujj körmét, aztán az ujjai közét kezdte nyalogatni. Hosszan elidőzött a kisujjon, cuki volt, cuki.

megállapította, hogy a jobb lábának málna íze van. Aztán apró nyelvcsapásokkal a bal lábujjak közeit kurkászta át, s úgy találta, hogy a bal láb íze viszont a mainzi sonkáéra emlékeztet.

Ekkor Heléna kinyitotta a szemét és megmozdult. Mony abbahagyta a macskamosdatást, s nézte, mint nyújtózkodik egy óriásit a szép, nagydarab, duci leányzó. Ásításra nyíló szájából, apró, elefántcsont fogai közül előbukant rózsaszín nyelve. Aztán elmosolyodott.

HELÉNA: Hercegem, micsoda helyzetbe hozott engemet?

MONY: Heléna! csakis az ön javát akartam, amikor kényelembe helyeztem. Jó szamaritánus módjára cselekedtem. Jótét sohasem vész kárba, s én is felséges jutalomban részesültem: megszemlélhettem bájait. Maga felséges nő, Fjodor földhöz verheti a seggét örömeiben.

HELENA: Oh jaj, nem láthatom többé! Meg fogják ölni a japánok!

MONY: Szívesen lépnék a helyére, de fájdalom, nincs három golyóm.

HELENA: Jaj, miket beszélsz, Monykám, ami két golyód van, az éppen olyan jó, mint az övé.

MONY: Igazán, te kis disznó? Na várj csak, lecsatolom a derékszíjamat... Úgy ni. Mutasd a popódat... milyen kövér, kerek, húsos... Mint egy harsonázó pufók angyalka... Igaz is! el kell hogy fenekeljelek a nővérkéd, Puncilina tiszteletére... klik, klak, plan, plan...

HELÉNA: Jaj! Jaj! Jaj! Elönt a forróság, csupa lucsok vagyok.

MONY: Milyen sűrű a szőröd... klik, klak; muszáj pírulásra bírnom azt a nagy kövér hátsó arcodat. Nini, nem haragszik; amikor mozgatod egy kicsit, olyan, mintha vigyorogna.

HELÉNA: Gyere közelebb, hadd gomboljam ki neked, mutasd azt az óriásbébit, aki az anyucikája ölében akar melegedni. De szép! Pici, piros feje van, és teljesen kopasz. Húha, alul viszont csupa szőr, milyen fekete, és milyen sprőd. Milyen szép ez a kis árva... tedd be, Mony, kiszívom, szétszopom, belesütöm magamba...

MONY: Várjál, előbb beszázszorszépezek neked...

HELÉNA: Hú de jó, érzem a nyelvedet a vágatomban... benyomul a rózsablakomba. De ugye nem vasalod ki teljesen a segglyukamat, hagysz benne néhány ráncot? Figyelj, ezt kapd ki! Húha, már az egész arcodat belepréselted a fenekembe... Hohó, fingok... Már megbocsáss, de nem tudtam visszatartani!... Jaj de csipkéd a bajuszod, és folyik a nyálad... disznó, folyik a nyálad. Na add ide azt a bunkós faszodat! hadd szívjam... szomjas vagyok...

MONY: Hú de ügyes a nyelved, Heléna. Ha olyan jól tanítod a helyesírást, mint ahogy a pennámat forgatod, akkor te vagy a tanítók gyöngye... Hú, hogy ütögeted nyelveddel a makkom lukat... Most meg

a makkom tövén érzem... letisztogatod a gyürkém a meleg nyelveddel. O, te nyelvzseni, utolcrhetetlenül szívattyúzol!... Ne szívd olyan erősen. Az egész makkomat bevetted a pici szádba. Fáj... Jaj! Jaj! Jaj! Jaj! Belebizsereg a farkam... Jaj! Jaj! Ne harapd szét a tökömet... hegyes a fogad... Ez az, térj vissza a bunkócskámra, azt kell kezelésbe venni... Szereted a makkot, mi?... te nősténydisznó... Fúj! Juj! Juj!...jön... disznó... az egésztest lenyelte... Várj csak, add ide a kövér prundlát, hadd nyaligáljam, míg fel nem áll a faszom...

HELÉNA: Csináld erősebben... Mozgasd gyorsabban a nyelved a gombocskámon... Érzed, hogy duzzad meg a csiklóm... mi? ollózzál be nekem... Ez az... Told be jól a hüvelykujjadat a picsámba, a mutatóujjadat pedig a seggembe. Jaj de jó!... de jó!... Figyelj ! hallod, hogy szörcsög a hasam a gyönyörűség-től?... Ez az, bal kézzel a bal melleme... Morzsold szét a bimbót... Élvezek... érzed, hogy jár a seggem, mekkorákat lökök... disznó! de jó... gyere, basszál meg. Add ide a faszodat, addig fogom szopni, míg fel nem áll, franciázzunk, te leszel fölül...

Hogy felugrott egyből, te disznó, nem tartott sokáig, vágd be... Várjál, becsípted a szőrömet. Szívjad meg a dudámat... Ügy, most jó!... gyere egész belém... illetve maradj ott, ne menj ki... szorítlak... összeszorítom a fenekemet... de jó... Meghalok... Mony... a nővérem is ekkorát élvezett

veled?... nyomjad... a lelkem mélyéig megy... úgy élvezem, hogy bele is halok... nem bírom tovább... kedves Mony... menjünk el együtt. Jaj, nem bírom tovább, én már megyek...

Mony és Heléna egyszerre élveztek el. Aztán Mony tisztára nyalta Heléna piccsáját, Heléna pedig hasonlóképpen járt el Mony faszával.

Mony gombolkozott, Heléna öltözködött; egyszer csak női sikolyok ütötték meg a fülüket.

Semmi – mondta Heléna –, Nagyzezsdat fenekelik: ő Wanda szobalánya, az meg a tábornok lánya és az én tanítványom.

– Hadd nézzem meg – kérte Mony.

Heléna félmeztelenül egy sötét, csupasz helyiségbe vezette Monyt, ahonnan egy üvegezett kis nyíláson át egy leányhálószobába láthattak. Wanda, a tábornok lánya szemrevaló, tizenhét éves nőszemély volt. Kancsukát lengetett a kezében, azzal csapkodott egy csinos szőke lányt, aki négykézláb, felhajtott szoknyával állt előtte. Az volt Nagyzezsda. Csodálatos, hatalmas segge valószínűtlenül gömbölyödött vékony dereka alatt. A kancsukaütésektől fel-feldobta magát, s a segge mintha egytől dagadt volna. Csupa-csupa András-kereszt borította: a kegyetlen kancsuka nyomai.

– Soha többé, úrnőm, soha többé – kiabálta Nagyzezsda, s ahogy fölemelte a seggét, a lenszőke bozótból kivillant tátongó pinája.

– Na eredj – kiáltott rá Wanda, azzal nagyot rúgott a picsájába. Nagyezsda vinnyogva eliszkolt.

Aztán Wanda kinyitotta egy kis fülke ajtaját, s előlépett egy tizenhárom-tizennégy éves, sovány, barna, romlott arcú kislány.

– Ez Ida, az osztrák-magyar követségi dragomán lánya – súgta Heléna Mony fülébe –, Wanda barátnője: sülve-nyalva együtt vannak.

A kislány hanyatt döntötte Wandát az ágyra, felemelte a szoknyáját, aztán ráhajolt a sűrű csalitasból meredező, kisujj hosszúságú csiklóra, és frenetikus szopni kezdte.

– Szopjad, szopjad, Iduskám – búgta szerelmesen Wanda –, nagyon felizgultam, nyilván te is. Nincs annál izgatóbb, mint ha az ember egy efféle dagadt valagot korbácsol, mint a Nagyezsdáé. Ne szopj tovább... gyere, megbaszlak.

A kislány felhajtotta a szoknyáját, és a nagylány mellé telepedett. Wanda vaskos lába mellett ugyancsak furcsán hatottak sovány, inas, barna combocskái.

– Érdekes – tűnődött Wanda –, neked már elvettem a szüzességedet a klitoriszommal, de én még mindig szűz vagyok.

De az aktus már megkezdődött, s Wanda dühösen szorongatta kis barátnőjét. Egy pillanatra megállt, s megsimogatta alig pelyhedző punciját, Ida pedig ekképpen szólott:

– Wandácskám, férjescském, milyen szőrös vagy!

– Basszál meg!

A klitorisz hamarosan benyomult Ida hüvelyébe, s Wanda dundi segge dühödt táncba kezdett.

Mony magánkívül volt a látványtól; becsúszatta kezét Heléna szoknyája alá, és szakszerű kézimunkába kezdett. Heléna sem maradt adósa, megmarkolta vastag farkát, s miközben a két lesboszi veszettül tépte-marta egymást, szép lassan, komótosan veregette a deli tiszt faszát. A tag immár födetlen feje füstölögni kezdett. Monynak megfeszültek az izmai, idegesen csipegette Heléna gombocskáját. Egyszer csak Wanda kivörösödve, zilált hajjal felpattant, kis barátnője meg kikapott egy gyertyát a gyertyatartóból, s azzal végezte be a megtermett klitorisz által megkezdett munkát. Wanda odament az ajtóhoz és behívta a halálra rémült Nagyezsdat. A szőke szépség úrnője parancsára kikapcsolta a ruháját, előbuggyantotta hatalmas csöcseit, aztán felemelte a szoknyáját és odatartotta a seggét. Wanda felmeredő pecke hamarosan mélyen bent járt a bársonyos fenékben és férfi módra közlekedett benne. A kis Ida bájos, ámbátor lapos melléről lecsúszott a ruha; a kislány beült Nagyezsda lába közé, ott folytatta a gyertyajátékot, s közben nagy szakértelemmel nyalogatni kezdte a szobalány pináját. Mony ekkor élvezett el: nagyot placcsant a geci az ablaküvegen. Megijedtek, hogy a buzeránsok még észreveszik őket, és gyorsan odébb álltak.

Egymás átkarolva haladtak a folyosón: – Miért mondta a portás – kérdezte Mony –, hogy a tábornok „a lágytojását tunkolgatja”?

– Odanézz – felelte Heléna, és egy résnyire nyitott ajtón át Mony meglátta előljáróját, amint a dolgozószoba közepén állva éppen egy bájos kisfiút kúrogatott. A fiúnak gesztenyebarna haja volt, fürtökben omlott a vállára. Oly ártatlannak tetszett angyali kék szemével, mint a görög ifjak, kiket az istenek annyira szeretnek, hogy fiatalon megölik őket. Szép fehér, kemény feneke szemérmesen, mintegy vonakodva fogadta el a férfias ajándékot. A tábornok leginkább Szókratészra emlékeztetett.

– A tábornok maga neveli tizenkét éves fiát – mondta Heléna. – A portás hasonlata kissé pontatlan volt, hiszen a tábornok nem táplálkozik, hanem táplál: ily módon nyújt testi lelki táplálékot férfi ivadékanak. Az alapoknál kezdve veri bele a tudományt, s e sziklaszilárd ismeretanyagra támaszkodva a fiatal herceg akár birodalmi tanácsosságig is elviheti.

Az incesztus – jegyezte meg Mony – csodákat művel.

A tábornok a hetedik mennyországban járt, vérbe borult szemével révülten bandzsított.

Szerjós-kám – kiáltotta elfúló hangon –, érzed-e a szerszámot, mely nem csak nemzett tégedet, de immár embert is farag belőled? Vésd jól eszedbe: Szodoma a civilizáció jelképe. A férfiszerelem istenhez hasonlósága tette volna az embert, s minden baj csakis abból az állítólagos vágyból származik, melyet a két nem táplál

egymás iránt. Ma már csak egyetlen módon lehet megmenteni a balsors sújtotta szent Oroszországot: ha a bepókhálósodott alfelekbe beleplántálnánk a szókratészi szerelmet, a nők pedig Leucadia szigetére vonulnának, s ott vennének leckéket a szapphói szerelemből.

Azzal kéjesen felhörgött és beleélvezett fiacskája bübajos fenekébe.

HATODIK FEJEZET

Megkezdődött Port-Arthur ostroma. Mony és hű csicskása, l'Obasso a városban rekedtek a derék Stössel tábornok seregeivel egyetemben.

Miközben a japánok a szögesdróttal megerősített védelmi gyűrűt próbálták áttörni, a hős védők, dacolva az egyre záporozó bombákkal, rendületlenül látogatták a továbbra is üzemelő kabarékat és kuplerájokat.

Aznap este Mony kiadósan megvacsorázott l'Obasso és néhány újságíró társaságában. Ízletes lófilét ettek, kikötői halakat meg ananászkonzervet; pompás champagne-i borral öblítették le a vacsorát.

A desszertnél, mi tagadás, egy kis malőr történt, egy bomba telibe találta az éttermet, a fele összedőlt, egy pár vendég elpatkolt. Monyt jókedvre hangolta az incidens, az égő abrosz lángjánál hidegvérrel meggyújtotta szivarját. Aztán l'Obassóval együtt egy kabaré felé vette útját.

Ez a kutyafülű Kokodryoff mégiscsak nagy stratégia – mondta Mony útközben –, kisakkozta, hogy Port-Arthurt meg fogják ostromolni, s nyilván azért küldött engem ide; így akart bosszút állni rajtam, amiért rajtakaptam a fiacskájával vérfertőzés közben. Most Ovidiushoz hasonlóan én is a szememmel elkövetett bűnömért vezeklek, de én nem fogom megírni sem a keserveimet, sem a pontusi leveleket. Inkább kiélvezem azt az időt, ami még megmaradt nekem.

Elfütyült néhány bomba a fejük felett, átléptek egy asszonyon, akit kettéhasított egy gránát, s már ott is voltak a Kisapám Gyönyörtanyája előtt.

Ez volt Port-Arthur lelegegánsabb kabaréja. Beléptek: a helyiségben vágni lehetett a füstöt. Egy vörhenyes, om-latag német énekesnő erős berlini akcentussal énekelt valamit, a németül értő nézők hevesen megtapsolták. Aztán négy angol girl következett, valami sister-ek, s elkezdtek táncolni, de nem volt világos, hogy dzsiggelnek, cake-walkoznak vagy macsicst járnak. Nagyon csinosak voltak. Magasra emelték suhogó szoknyáikat, elővillant csipkés bugyijuk, de szerencsére kötős volt, úgyhogy időnként látni lehetett batisztkeretes, kövér feneküket, vagy a hasuk fehérségét ellensúlyozó dús szőrzetet. Amikor feldobták a lábukat, tágra nyílt a mohos picsájuk.

My cosey corner girl

énekelték, és nagyobb tapsot kaptak, mint az előttük fellépő neveltséges fräulein.

A csóró orosz tiszteknek nyilván nem volt pénzük nőre, áhítattal verték a farkukat, és kiguvadt szemmel habzsolták a mohamedán értelemben vett paradicsomi látványt.

Időnként hatalmas gejzír lövellt fel valamelyik faszból, egyenest a szomszéd ruhájára, sőt szakállába.

A girlök után a zenekar zajos indulóba kezdett, s jött az est fénypontja. Egy spanyol pár lépett színpadra.

torreádoröltözetben. A nézők annyira megilletődtek, hogy rázendítettek a *Bozse carja hranya*-ra.*

A nő gyönyörű volt, valóságos kígyótestű csoda. Tökéletesen ovális, sápadt arcában szurokfekete szem csillogott. Csípejét mintha esztergálták volna, a ruháján flitter csillogott.

A különös pár először is kitolta oldalra a fenekét, s bal kezüket csípőjükre téve, jobb kézzel csókokat hintettek; a közönség őrjöngött. Aztán buja táncba kezdtek, amúgy spanyolosan. Később a nő magasra emelte szoknyáját, s odakapcsozta a ruhájához, úgyhogy köldöktől lefelé mindene kilátszott. Szép hosszú lába volt, piros selyemharisnyája háromnegyed részt befedte a combját. A harisnya arany harisnyakötőkkel kapcsolódott a fűzőhöz, a harisnyakötők közt pedig, hátul a fenéken átvetve, egy selyemszalagra kötött fekete álarcféle feszült, mely épp befedte a segge lyukát. A pináját kékes-fekete göndör gyapjú takarta.

A torreádor nagy áriába kezdett, aztán hosszan, keményen kivágta hatalmas faszát. Táncolni kezdtek, a hasukat kidugták, össze-vissza dörgölődzve cselezgettek egymással. A nő hullámozó hasa úgy fénylett, mintha a tenger vize szilárdult volna meg hirtelen; Aphrodité hamvas kis hasa is ekképp született meg a háborgó mediterrán habokból.

Egyszer csak, mintegy varázslatképpen, a két csepűrágó nemiszerve egymásba talált, s olybá tűnt, hogy egész egyszerűen közösülni fognak a színpadon.

De nem.

* az orosz himnusz

A torreádor két marokra fogta a petrencerúdját és fölemelte vele a nőt, az meg felhúzta a lábát s úgy maradt a levegőben. Egy ideig így sétáltak a színpadon. Majd az örült spanyol fellépett egy sodronykötélre, mely három méter magasan húzódott végig a termen, s a hápogó nézők feje fölött végigegyensúlyozta rajta szeretőjét. Aztán visszahatrált a színpadra. A nézők véresre tapsolták tenyerüket, s kocsányon lógó szemmel nézték a spanyol nő bájait, főként álarcos seggét, mely a kis gödröcskéivel mintha lemosolygott volna rájuk.

Akkor jött a nő. A torreádor berogyantotta térdét, a nő megigazította a szerszámot a nyélben, majd fölemelte partnerét, s most ő vitte végig a feszes sodronyon.

A kötél táncos mutatvány fölizzgatta Monyt.

– Menjünk a kuplerájba – mondta l'Obassónak.

Elindultak a Vidám Szamurájok-ha, mely az ostrom alatt rendkívüli népszerűségnek örvendett Port-Arthurban.

A kellemes nevű intézményt két férfi vezette, valaha szimbolista költők voltak, aztán szerelmi házasságot kötöttek Párizsban, s eljöttek Távolszelekre szerencsét próbálni. Belevágtak a jövedelmező kuplerájos szakmába, s meg is találták a számításukat. Női ruhát viseltek és női buziknak adták ki magukat, de bajszukról és a nevükről ekkor sem mondtak le.

Az egyik Adolphe Terré volt. Ő volt az idősebb. A fiatalabbik valaha nagy hírnévnek örvendett Párizsban. Ki ne emlékezne Tristan de Vinaigre gyöngyszürke kabátjára és hermelin körgalléjára?

– Nekünk nő kell – mondta Mony franciául a kasszír-nőnek, történetesen Adolphe Terrének. Ám az válaszképpen szavalni kezdett:

*Egy este Versaille és Fontainebleau között
Nimfát láttam s követtem a zsvajgó ligetben
Farkam menten felállt a ritka alkalomtól
Ki ott haladt soványán e sátáni idillben*

*Háromszor dugtam meg aztán húsz napig ittam
Be is kaptam a trippert de az istenek óvták
A poétát. Lila akác nőtt szörzetem helyén
S Vergilius rám szarta a versaille-i
kétsorost...*

– Elég, elég – tiltakozott l'Obasso –, nőt, ember, nőt!

– Forduljanak az almamához – szólta Adolphe mély tisztelettel.

Az almama, vagyis a szőke Tristan de Vinaigre, kecsesen hozzájuk lépett, majd kék szemét Monyra szegezve, éneklő hangon elszavalta a következő történelmi költeményt:

*Farkam nagy vörhenyes pirossággal vidult
Egykor tavaszidőmben,
S herém úgy ringtak mint nagy nehéz gyümölcsök
Kosarat keresőben.*

*Pompás szörzetem farkamat körülnöve
sűrűn terpeszkedik
seggtől ágyékiig és ágyéktól köldökiig
(szóval hátra s előre!)*

*a szálak csak faromat tisztelik,
a mikor mozdulatlanul, görnyedve szarom
magas asztalon s a sima papíron
eszméim forró ürülékeit.*

– A fenébe – türelmetlenkedett Mony –, mi ez, kupleráj vagy nyilvános vécé?

– Minden nő a szalonba! – kiáltotta Tristan, azzal átadott egy törülközőt l'Obassónak. – Egy törülköző két embernek, uraim... Megértik, ugye... ostrom idején...

Adolphe bekasszírozta a Port-Arthur-i kurvákkal való kapcsolatteremtésért járó 360 rubelt, majd a két barát belépett a szalonba. Páratlan látvány fogadta őket.

A kurvák ribizliszínű, karmazsinvörös, hupikék meg bordó pongyolában bridzselték, szájukban hosszú cigarettával.

Egyszer csak szörnyű robaj hallatszott; egy bomba átszakította a mennyezetet, s mint egy meteor, belevágódott a padlóba, épp a bridzselők által formált kör közepébe. Szerencsére nem robbant föl. A nők sikoltozva hanyatt dobták magukat. A lábukat felcsapták a levegőbe, s a két kéjsóvár katona nagy öröme megmutatták nekik a pikk ászot. Gyönyörű nemzetközi seggkiállítás nyílt, mivel ebben a mintabordélyházban minden faj képviselve volt. A fríz nők körte alakú valaga különös kontrasztot alkotott a gömbölyű párizsi popókkal, az elragadó angol fenekekkel, a szögletes skandináv ülepekkkel és a csapott katalán seggekkel. Egy néger nőnek annyira össze voltak dülva a halmái, hogy inkább vulkáni kráternek, mintsem női hátsó résznek nézte

az ember. Aztán a nők szépen visszaültek a helyükre, a néger nő pedig bemondta a nagy szemet – ilyen gyorsan hozzászokik az ember a háború borzalmaihoz.

– Enyém a néger – jelentette ki l'Obasso, Sába királynője pedig, hallván, hogy róla van szó, felkelt, s imígyen üdvözölte az ő Salamon királyát:

– Beletsápsz a letsómba, generális úr?

L'Obasso kevesen magához ölelte. Mony már kevésbé volt elégedett a nemzetközi vásárral.

– Japán nők nincsenek? – kérdezte.

– Ha japán, akkor ötven rubellel több – mondta az almama, megpödörítve tömött bajszát –, megértik, ugye, hadban állunk velük.

Mony fizetett, s már jöttek is a húzott szemű lányok, vagy húszan, japán nemzeti viseletben.

A herceg kiválasztott egy bájos leányzót, majd az almama bevezette a két párt egy kopulatív célzattal berendezett kis szobába. A néger nőt Kornéliának hívták, a kis japán nő pedig az édes Kilejmu névre hallgatott, ami japánul annyit tesz, hogy naspolyavirág bimbója; a két nő vetközni kezdett, s közben énekeltek: az egyik tripoliszi kutyulék nyelven, a másik szajhahéliul.

Mony és l'Obasso vetközni kezdett.

A herceg otthagya egy sarokban a komornyikját a néger nővel, s attól kezdve csak Kilejmuval foglalkozott; elbűvölte a szépsége, a gyermekes komolysága.

Gyöngéden magához vonta, s olykor-olykor, e szép szerelmes éjszakán, bombák pukkantak sisteregve. Mint-

ha egy keleti herceg tűzijátékot adna egy még szűz grúz hercegnő tiszteletéért.

Kilejmu apró volt, de jó alakú, a teste őszibarack-sárga, a melle pedig kemény, mint a teniszlabda. A pinaszőre kicsi, érdes fekete pamacsba állt össze, mint egy vízbe mártott ecset.

Hanyatt feküdt, felhúzta a lábát, majd behajlított térdrel széttárta, mint egy könyvet.

Ez az európai nők szám lehetetlen testhelyzet csodálatba ejtette Monyt.

Hamarosan megízlelhette édességét. A farka tövig behatolt a ruganyos kis lyukba, mely tátongva fogadta, de aztán meghökkentően szorosra zárult.

A jóformán még serdületlen kislánynak diótörő volt a lába közt. Mony akkor érezte igazán, amikor az utolsó kéjes rángásoknál, az elélezés pillanatában a vagina eszeveszettem összerándult, s az utolsó cseppig kisajtolta belőle az ondót...

– Meséld el az életedet – mondta Mony Kilejmunak, miközben a sarokban l'Obasso és a néger nő gúnyosan vihogott.

Kilejmu felült:

– Az apám samisszen-játékos volt, az egy gitárféle, színházban szoktak játszani rajta. Az apám volt a kórus, egy rácsos fülkében ült a színpad elején, és szomorú melodíákat játszott, vagy ritmikus lírai történeteket szavalt.

Anyám, a szépséges Júliusi Barack főszerepeket játszott a japán dramaturgiában szokásos hosszú színdarabokban.

Emlékszem, a Negyvenhét rooningot, a Szép szigetet meg a Tajkót játszották.

A társulatuk városról városra járt, s a gyermekkoromban látott szépséges tájak újra meg újra megjelentek nekem az önfeledt szerelem perceiben.

Felmásztam a macsuk-ra, így hívják nálunk az óriásnapernyőket; megnéztem, hogyan fürdenek a szép szamurájok, hatalmas mentulájuk akkoriban még semmit sem jelentett a számomra, s együtt kacagtam a csinos szolgálányokkal, amikor vidáman törölgették őket.

Óh, ha még egyszer szeretkezhetnék az én virágos országomban! Ha még egyszer szerethetnék egy zömök harcost a rózsaszín cseresznyefák alatt, s összeölelkezve andaloghatnék vele a dombokon!

Aztán egyszer egy szabadságos matróz, a Nippon Csen Kaisha társaságtól, mellesleg az unokatestvérem, elvette a szüzességemet.

Az apám és az anyám éppen a Nagy tolvajt játszották, zsúfolt nézőtér előtt. Az unokatestvérem elvitt sétálni. Tizenhárom éves voltam. Ő már beutazta Európát, de számomra ismeretlen világról mesélt nekem mindenféle csodát. Elvitt egy kertbe, ahol íriszek nyíltak, sötétvörös kaméliák, sárga liliomok meg lótuszvirágok, olyan édes rózsaszínűek voltak, mint a nyelvem. Ott megölelt, megkérdezte, hogy szeretkeztem-e már, én meg mondtam, hogy még nem. Akkor kibontotta a kimonómat és megcsiklandozta a mellemet, erre nevethekem támadt, de ugyancsak elkomolyodtam, amikor egy nagy kemény és hosszú szerszámot adott a kezembe.

– Mit akarsz ezzel? – kérdeztem.

Nem válaszolt, lefektetett, lemeztelenítette a lábamat, majd nyelvét a számba fúrva, áthatolt szüzességemen. Akkorát sikoltottam, hogy beleremegett az összes garaminea és szép krizantém, ami csak volt abban a nagy, néptelen kertben, de azon nyomban elöntött a kéj.

Aztán egy fegyverkovács szöktetett meg, szép volt, mint a Kamakurai Dajbu, s áhítattal kell szólnom bronzkemény, kiapadhatatlan vesszejéről. Esténként, szeretkezés előtt mindig kielégíthetetlennek éreztem magam, de amikor tizenötödször ömlött szét vulvámban a meleg mag, kénytelen voltam lankadt faromat feltartani, hogy azzal elégítem ki, vagy ha már nagyon fáradt voltam, a számba vettem a péniszét, s addig szoptam, míg csak azt nem mondta, hogy állj! Aztán hősiezen megölte magát a busidó előírásainak megfelelően, én pedig ott maradtam árván, vigasztalanul.

Egy yokohamai angol vett magához. Hullaszagú volt, mint minden európai, s nagyon sokáig nem tudtam hozzászokni a szagához. Meg is kértem rá szépen, hogy basszon inkább seggbe, csak ne kelljen látnom az ocsmány pofáját meg a vörös pofaszakállát. Aztán végül mégiscsak megszoktam, s mivel kettőnk közt én voltam az úr, addig nyalattam magamat vele, míg görcs nem állt a nyelvébe.

Egy barátnőm vigasztalgotott, Tokióban ismerkedtem meg vele, és a bolondulásig szerettem.

Szép volt, mint a tavasz, a melle meg olyan, mintha egy méhecske tanyázna a gombocskáján. Egy márványdarabbal elégítettük ki egymást, mely a két végén fasz

formára volt faragva. Nem tudtunk betelni egymással, s mint csonton marakodó veszett kutyák vonaglottunk egymás karjaiban.

Egy szép napon az angol megőrült; azt hitte, hogy ő a sógun, és seggbe akarta baszni a mikádót.

Elvitték, én meg kurva lettem a barátnőmmel együtt, mígnem beleszerettem egy szép szál, csupasz bőrű német fiúba, akinek kimeríthetetlen volt a hatalmas szerszáma. Vert, én meg sírva csókolgattam. Aztán mikor már jól eldöngetett, alamizsnaként odavetette a faszát, én meg úgy élveztem rajta, mint egy tébolyult, és teljes erőmből szorongattam.

Egy nap hajóra szálltunk, elvitt Sanghajba és eladott egy kuplerájosnak. Aztán otthagyt engem az én szép Egonom, elment, vissza se nézett, én meg ott maradtam reményvesztetten a bordélyházi lányokkal, akik csak nevettek rajtam. Megtanítottak a szakmára, de ha egyszer sok pénzem lesz, akkor mint becsületes nő nekivágok a világnak, s megkeresem az én Egonomat, hogy még egyszer a hüvelyemben érezhessem péniszét, s úgy haljak meg, hogy közben a rózsaszínű japán fákra gondolok.

A picci japán lány feszes derékkal, komoly arccal kiblibbent a szobából, Mony pedig, szemében könnyekkel, azon tűnődött, hogy milyen törékenyek az emberi kapcsolatok.

Ekkor harsány horkolás ütötte meg a fülét, hátrafordult; a néger nő és l'Obasso szüziesen aludtak egymás karjaiban, de még így is szörnyűségesek voltak. Kornélia nagy segge felmeredt a levegőbe, s visszatükrözte a

nyitott ablakon át besütő holdvilágot. Mony kihúzta a kardját hüvelyéből, s beleszúrt a hatalmas mócsingba.

A nagyteremből ordítás hallatszott. L'Obasso és Mony visszament a néger nővel. A teremben hatalmas füst gomolygott. Néhány goromba részeg orosz tiszt tántorgott be a helyisége, s iszonytató káromkodások közepette rávetették magukat a kupleráj angol nőire, azok meg annyira undorodtak az ocsmány martalócporfájuktól, hogy csak úgy röpködtek a bloody-k meg damned-ek.

L'Obasso és Mony elnézte egy darabig, hogyan erőszakolják meg a kurvákat, aztán mikor a kollektív seggbe kúrás már elképesztő méreteket öltött, faképnél hagyták Adolphe Terrét és Tristan de Vinaigre-t, akik kétségbeesve próbáltak rendet teremteni, s esetlenül csetlettek-botlottak női szoknyáikba gabalyodva.

Ebben a pillanatban lépett be Stössel tábornok, s mindenki haptákba vágta magát, még a szerezsen nő is.

A japánok megindították az első rohamot a körbezárt város ellen.

Mony szívesen visszament volna, hogy megnézzé, mit csinál az előljárója, de ekkor vad kiáltás hallatszott a városfal felől.

Katonák hoztak egy hadifoglyot. Szép szál német fiatalember volt, a külső védősáncoknál találtak rá, éppen hullákat fosztogatott.

– Nem vagyok tolvaj. Szeretem az oroszokat, azért jöttem át bátran a japán arcvonalon, hogy felajánljam szolgálataimat, mint buzikurva, hímrinyó és köcsög.

Biztos nincs elég nőjük, gondoltam, besegítek egy kicsit.

– Halál rá! – kiáltoztak a katonák – Halál rá, kém, martalóc, hullarabló!

A katonákkal nem volt tiszt. Mony előlépett, hogy kézbe vegye az ügyet.

– Lánfári – mondta az idegennek –, van nőnk bőven, maga viszont lakolni fog a bűneiért. Seggbe fogják dugni, ha már annyira ragaszkodik hozzá, mégpedig ezek a katonák, akik elfogták, aztán karóba húzzuk. Úgy fog meghalni, ahogy élt, a moralisták tanúsága szerint ez a legeslegszebb halál. Neve?

– Egon Müller – felelte a fiatalember remegve.

– Nagyon jó – mondta Mony szárazon –, maga Yokohamából jött, s emberkereskedő módjára szégyenszemre áruba bocsátotta kedvesét, egy japán lányt, név szerint Kilejmut. Maga egy buzeráns, kém, emberkereskedő, hullarabló, kell több? Bitófát ide, ti meg, katonák, basszátok seggbe... Nem terem mindennap ilyen szép alkalom.

Levetköztették a szép Egont. Gyönyörű fiú volt, úgy domborodott a melle, akár egy hermafroditáé. A katonák gyönyörködve húzták elő sóvár vesszejüket.

L'Obasso nagyon meghatódott, könnyezve kérlelte urát, hogy kegyelmezzon meg Egonnak, de Mony hajthatatlan volt, csak annyit engedélyezett csicskásának, hogy leszopassa magát a bájos ifjúval, aki a meredező faszokat feltartott fenékkal fogadta be tág végbelébe, miközben a katonák jámbor haramiák módjára zsoldárokat énekelve örvendeztek a zsákmánynak.

Közben felállították a vaskarót, hogy majd arra ültessék a pederasztát.

Miután az összes katona seggbe dugta a foglyot, Mony odasúgott valamit l'Obassónak, aki még mindig nem ocsúdott föl a szopás okozta révületből.

L'Obasso visszament a kuplerájba, s hamarosan visszatért Kilejmuval, a fiatal japán kurvával.

A lány nem értette, mit akarnak tőle. hirtelen észrevette Egont; fel volt peckelve a szája, nemrég ültették fel a vaskaróra. Ahogy vonaglott, úgy hatolt bele apródonként a karó a hátsó felébe; elől állt a fasza, mint a cövek.

Mony széles mozdulattal rámutatott Kilejmura; a kicsi nő csak nézte, nézte karóba húzott kedvesét, s szemében rémület, szerelem és szájalom keveredett mélységes kétségbeeséssel. A katonák levetkőztették, s kicsi madártestét ráemelték a haldoklóra.

Széttárták a lábát, s a duzzadt faszt, melyre annyira vágyott, ismét beléhatolt.

Szegény kis együgyű lelkével nem értette, mivégre e barbárság, de a mindent betöltő fasznak nem tudott ellenállni. Elvesztette az eszét, vonaglni kezdett, s minden egyes lökéssel lejjebb és lejjebb lökte szeretője testét a karóba. Egon kilövellte a lelkét.

Furcsa zászló volt a felpeckelt szájú férfi, meg a rajta fülig érő szájjal vonagló nő!... Sötét tócsába gyűlt a vér a karó tövében.

– Katonák, üdvözljétek a halálba menőket! – kiáltott tel Monv, azzal Kilejmuhoz fordult: – Teljesítettem óhajodat... Most éppen virágoznak a fák Japánban, s a szerelmesek a hullongó szirmok rózsaszínű havában andalognak.

Majd rászegelte a pisztolyát, és golyót röpített a fejébe; a kis örömlány agyveleje a tiszt arcába freccsent, mintha le akarta volna köpni a hóhérját.

HETEDIK FEJEZET

Egon Müller német kém és Kilejmu japán kurva kivégzése után Bebascu herceg nagyon népszerű lett Port-Arthurban.

Egy nap hívatta Stössel tábornok, s egy borítékot adott át neki:

Bebascu herceg, maga nem orosz, mégis a helyőség egyik legjobb tisztje... Felmentő sereget várunk, de Kuropatkin tábornoknak sietnie kellene... Ha tovább késlekedik, kapitulálnunk kell... Lesnek minket ezek a kutya japánok, s a fanatizmusukkal előbb-utóbb megtörik az ellenállásunkat. Maga át fog menni a japán arcvonalon, s átadja ezt a sürgönyt a generalisszimusznak.

Kaptak egy léghajót. Mony és l'Obasso egy hétig gyakorolta a kezelését; egy szép reggelen felfújták a ballont.

A két küldönc beszállt a gondolába, elhangzott a hagyományos „el a kötelekkel!”, s hamarosan már a fellegekben jártak, a föld kicsi lett, tisztán látták a hadszínteret, katonástul, tengeri hajórajostul, s ha gyufát gyújtottak, fényesebb csikot húzott, mint az óriási ágyúgolyók, melyekkel a háborúzó felek lödöztek egymást.

Kedvező volt a széljárás, a léghajó az orosz csapatok felé sodródott, néhány nap múlva földre is szállhattak, s egy nagy darab tiszt intézett hozzájuk üdvözlő szavakat.

Fjodor volt azt, a háromtökű ember, Helene Verdiernek, Puncilina de Chegcourte hűgának régi szeretője.

Derék ember maga, hadnagy úr – mondta Bebascu herceg, miután leugrott a gondolából –, üdvözlő szavai bőséges kárpótlást nyújtottak nekünk az utazás fáradalmáiért. Engedje meg, hogy bocsánatot kérjek, amiért Szentpéterváron felszarvaztam a szeretőjével, Helénával, Kokodryoff tábornok lányának francia házitanítónőjével.

– Jól tette – felelte Fjodor –, képzelje csak, megtaláltam a hűgát, Puncilinát, gyönyörű lány, kellnerin egy sörözőben, oda járnak a tisztjeink. Azért jött el Párizsból, hogy jól megszedje magát Távol-Keleten. Sokat keres itt, mert a vesztüket érző tisztok egész nap dári-dóznak, s vele van a barátnője, Alexine Capbea is.

– Micsoda? – kiáltott fel Mony. – Itt van Puncilina Alexine?... Vigyen gyorsan Kuropatkin tábornokhoz, eször is teljesítenem kell a küldetésemet... aztán irány a söröző.

Kuropatkin tábornok szívélyesen fogadta Monyt a palotájában, azaz egy tűrhetően berendezett vasúti kocsi-ban.

A generalisszimusz elolvasta a sürgönyt.

– Minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni – mondta –, hogy felszabadítsuk Port-Arthurt. Addig is kinevezem magát, Bebascu herceg, a Szent György-kereszt lovagjának...

Fél óra múlva az újdonsült Szent György-lovag már Alvó Kozák-ban ült Fjodor és l'Obasso társaságában. Egy felszolgálónő sietett az asztalukhoz: Puncilina és

Alexine. Egyik bájosabb volt, mint a másik. Orosz katonának voltak öltözve, csizmaszárba gyúrt buggyos nadrágjuk előtt csipkés kötényke libegett, a seggük és a mellük pedig kellemesen domborodott az egyenruha alatt. A katonai maskara izgató voltát félrecsapott ellenzős sapka tette teljessé. Olyanok voltak, mint két kislány az operett tánckarából.

– Nini, Mony! – kiáltott fel Puncilina. A herceg megcsókolta a két nőt, majd megkérdezte, mi járatban vannak itt.

– Ebben a járatban – mutatta Puncilina –, de aztán ugye te is elmeséled, hogy kerültél ide.

Az után a végzetes éjszaka után, amikor a betörők otthagytak bennünket félholtan az egyikük hullájával, akinek az őrzőgő kéjelgés közben leharaptam a faszát, sokáig nem tértem magamhoz, s mikor felébredtem, már orvosok álltak körül. Elmondták, hogy valaki egy kést vágott bele a fenekembe. Alexine-t otthon ápolták, rólad pedig semmi hírt nem kaptunk. De mikor már talpra álltunk, megtudtuk, hogy visszamentek Szerbiába. Hatalmas botrány lett a dologból, a felfedezőm kidobott, mikor visszajött, s a szenátor sem volt hajlandó továbbra is kitartani Alexine-t.

Párizsban hanyatlóban volt a csillagunk. Kitört a háború Oroszország és Japán között. Egyik barátnőnk stricije markotányosnőket toborzott az orosz sereggel együtt mozgó kuplerájokba, jelentkeztünk, s most itt vagyunk.

Mony is elmesélte, mi minden történt vele, csak azt hallgatta el, mit csináltak az Orient-Expressen. Bemutatta l'Obassót a két hölgynek, azt azonban nem említette, hogy ő az a betörő, aki belevágta a kést Puncilina fenekébe.

A nagy mesélés közben hatalmas mennyiségű italt fogyasztottak; a helyiség közben megtelt sapkás tisztekkel, veszettül gajdoltak és fogdosták a felszolgálókat.

– Menjünk – mondta Mony.

Puncilina és Alexine is velük tartott, az öt katona kilépett a fedezékből, s Fjodor sátra felé indult.

Csillagos éjszaka volt. Mikor a generalisszimusz vasúti kocsija elé értek, Mony hirtelen ötlettel kiszabadította Alexine kövér seggét a kényelmetlen nadrágból, s míg a többiek masíroztak tovább, gyúrogatni kezdte a sápadt holdfényben sápadt arcnak tetsző fenséges feneket, majd előkapván félelmetes fegyverét, beledörgölte a vágatba, s megböködte vele a segglyukat; trombitaszó, dobpergés; Mony nem tétozott tovább. A jegenyefa leszaladt a meredélyen, s egy hűvös völgybe ért, melynek végén ott várta a pina. A fiatalember keze előlről beletúrt a bozótba, s pengetni kezdte a lány pecskét. Az eke mélyen szántogatta a barázdát, Alexine nagy élvezettel riszálta holdvilágfenekét, odafönn a hold pedig mosolyogva gyönyörködött önnön képmásában. Hirtelen kiáltások harsantak az éjszakában, monoton hangon felelgettek egymásnak az őrszemek. Alexine és Mony csöndben élvezkedtek, s mikor mély

sóhajjal és majdnem egyszerre elsültek, egy srappal hasították át az eget és megölt néhány katonát, akik egy gödörben aludtak. A haldoklók nyivákkoltak, mint az anyját szólókató gyermek. Mony és Alexine gyorsan megigazították a ruhájukat, s beszaladtak Fjodor sátrába.

L'Obasso már ott térdelt nyitott sliccel Puncilina előtt, az meg a csupasz seggét mutatta neki.

– Nem, nem is látszik – mondta l'Obasso. – Senki sem mondaná meg, hogy belevágtak egy kést.

Azzal felkelt, seggbe dugta, s közben nemrég tanult orosz káromkodásokat ordította.

Fjodor odaállt Puncilina elé, s előlről tette be neki. Úgy nézett ki Puncilina, mint egy jóképű legény, akit seggbe dugnak, miközben ő maga egy nőt kúroga. Ugyanis férfi ruhában volt, Fjodor fasza pedig mintha az övé lett volna. De a hatalmas valaga hamar eloszlatta a kétségeket. Vékony dereka és feszülő melle is elárulta, hogy nem fiú. A trió ütemesen mozgott, Alexine is beszállt, s játszadozni kezdett Fjodor három tökével.

Ekkor kívülről egy katona hangosan szólókatni kezdte Bebascu herceget.

Mony kiment, a katona pedig közölte vele, hogy Munyin tábornok azonnal hívatja.

Mony követte a katonát, keresztülmentek a táboron, odaértek egy kocsihoz, Mony beszállt, a katona pedig bejelentette:

– Bebascu herceg.

A kocsi belseje budoárra emlékeztetett, de keleti budoárra. Őrült pompával volt berendezve, s az ötvenéves, óriás termetű Munyin tábornok nagy reverenciával fogadta a herceget.

Egy húsz év körüli csinos nőre mutatott, aki hanyagul hevert egy pamlagon.

Cserkesz nő volt, a felesége.

– Bebascu herceg – mondta a tábornok –, a feleségem ma értesült a hőstettéről, s személyesen kíván gratulálni önnek. Másrészt, három hónapos terhes lévén, kívánós; ellenállhatatlan vágy fogta el, hogy lefeküdjék önnel. Íme! Tegye a kötelességét! Én majd más módon elégítem ki magam.

Mony szó nélkül levetkőzött, s vetkeztetni kezdte a szép Hajdint is. A nő már hihetetlenül be volt gerjedve, össze-vissza harapdálta Monyt, miközben az vetkőztette. Csodálatos alakja volt, nem is látszott rajta, hogy vise-lős. Ágyúgolyószerű, gömbölyded kebleit a Gráciák formázták meg.

A teste lágyszó volt, húsos és karcsú. Kövér segge oly gyönyörűen aránytalan volt a vékony derekához képest, hogy a hercegnek mint norvég fenyő meredezett a fasza.

A nő megmarkolta a fenyőt, Mony pedig taperolni kezdte a nő combját: fölül kövér volt, a térde felé pedig elvékonyodott.

Mikor az utolsó ruhadarabot is levette róla, felmászott rá, és nagyokat nyerítve, mint egy csődör, meghágtta, a nő pedig lehunytt szemmel élvezte, leírhatatlan boldogságban.

Közben Munyin tábornok bevezetett egy aranyos, rémült kínai kisfiút.

Vágott szemével pislogva nézte az üzekedő párt.

A tábornok levetkőztette és szopni kezdte a fütyülőjét; alig volt vastagabb, mint egy zsidótövis.

Aztán megfordította, s paskolni kezdte pici, sovány, sárga popsiját. Előhúzta a kardját és maga mellé tette.

Aztán bevágott neki hátulról. A kisfiú szemmel láthatóan jól ismerte Mandzsúria civilizálásának ezt a módját, mert igen gyakorlottan sedregette a mennyei kis köcsögöt.

– Élvezz, Hajdinkám – lihegte a tábornok –, én is mindjárt élvezek.

Azzal csaknem egészen kihúzta a faszát a kis kínai testéből, majd megint tövig belevágta. Mikor már majdnem elélezett, felkapta a kardját, majd fogát összeszorítva, nagyokat löködve lecsapta a kis kínai fejét, s ropantul élvezte, hogy még egyet-kettőt vonaglik, miközben a nyakából mint szökőkútból lövell föl a vér.

Aztán kihúzta a farkát és megtörölte a zsebkendőjébe. A kardját is megtörölgette, majd felkapta a levágott kis fejet, és odatartotta Mony és Hajdin elé.

Most a cserkesz nő volt fölül, dühödten lovagolt Monyn. Táncolt a csöcse, fel-alá járt a segge. Mony gyúrta-gyúrta a gyönyörű valagot.

– Nézzétek – mondta a tábornok –, milyen aranyosan mosolyog a kis kínai.

A fej szörnyű fintort vágott, de ez csak megkettőzte a baszók nemi dühét, s még veszettebb zakatolásba kezdtek.

A tábornok eldobta a fejet, aztán csípőn ragadta a ne-jét és heverte a farkát a seggébe. A két fasz össze-összefejelt a vékony válaszfalon keresztül, a cserkesz nő pedig kéjeseen harapdálta Monyt, és tekergőzött, mint egy vipera. Egyszerre sülték el mind a hárman. A trió szétvált, a tábornok pedig felpattant és meglengette a kardját:

Most pedig, Bebascu herceg, meg kell halnod! – ordította. – Túl sokat tudsz!

Ám Mony könnyedén lefegyverezte.

Mony visszament Fjodor sátrába: ott is egész éjjel basztak. Alexine, Puncilina, Fjodor és l'Obasso egymás hegyén-hátán meztelenül aludtak a leterített kabátokon. A nők szőre ragacsos volt a gecitől, a férfiak faszja petyhüdten csüngött.

Mony hagyta, hadd aludjanak, s kószálni kezdett a táborban. Újabb támadás volt várható a japánok részéről. A katonák a szerelvényüket igazgatták vagy reggeliztek. A kozákok a lovukat keféltették.

Az egyik kozáknak fázott a keze, s a kancája piccsájában melengette. A ló lágyan nyihogott; a kozák olyan jól megmelegedett, hogy egyszer csak felpattant egy székre, a lova mögé, előkapta hajítódárdához hasonlatos hosszú faszát, s kéjeseen benyomta az állati vulvába. A bőségesen nedvedző lónyál serkentőleg hathatott az emberi állatra, mert hatalmasakat rángva háromszor is beleélvezett a lópicsába.

Egy tiszt felfigyelt a fajtalankodó katonára, s Monyval együtt odament hozzá. Kemény szavakkal illette, amiért elragadtatta magát:

– Barátom – mondta –, a maszturbálás katonai erény.

Minden jó katonának tudnia kell, hogy háborús időben az onánia az egyetlen engedélyezett szerelmi aktus. Rántson rá, katona, de ne nyúljon se nőhöz, se állathoz.

Egyébként a maszturbálás dicséretes tevékenység, mert így a katona könnyebben ráhangolódik a küszöbön álló végleges elválásra. A két nem erkölcse, szellemisége, ízlése és szokásai mind jobban eltávolodnak egymástól. Legfőbb ideje, hogy ezt belássuk, s ha uralkodni akarunk a földön, akkor alighanem tekintettel kell lennünk e hamarosan érvénybe lépő természettörvényre.

A tiszt eltávozott, Mony pedig elgondolkodva ballagott vissza Fjodor sátrához.

Egyszer csak furcsa zaj ütötte meg a fülét, mint amikor siratóasszonyok jajveszékelnék ismeretlen halott fölött.

Ahogy közelebb ért, megváltozott a zaj, ritmikus lett, tompán csattogott valami, mintha egy örült karmester a pálcájával verné a pulpitust, a zenekar pedig hangfogóval játszana.

A herceg odaszaladt, s különös látvány tárult a szeme elé. Egy csapat katona egy tiszt vezetésével hosszú, hajlékony pálcával ütötte, egymást váltogatva, néhány félmeztelenre vetköztetett elítélt hátát.

Mony magasabb rangban volt, mint a botozást vezető tiszt, átvette tőle a parancsnokságot.

– Újabb bűnöst vezettek elő, egy kemény kötésű tatár legényt, alig beszélt oroszul. A herceg anyaszült meztelenre vetköztette, úgyhogy amikor a katonák ütlegelni kezdték, nemcsak a suhogó vesszők, hanem a hajnali hideg is csípte a testét.

A tatár szenvtelenül állta, Mony pedig dühbe gurult a nyugalmától, odasúgott valamit a tisztnek, az meg hamarosan egy felszolgálónővel tért vissza. Ugyancsak molett volt a kellnerin, a fara meg a melle illetlenül dagadozott a szűk egyenruhában. A szép kövér lányt nagyon zavarta a ruházata, kacsázva közeledett.

– Illetlen az öltözéke, leányom – mondta Mony –, ha egy nő úgy néz ki, mint maga, ne öltözzön férfi ruhába, száz vesszőt kap, hogy megtanulja.

A szerencsétlen minden ízében reszketni kezdett, de Mony intett a katonáknak, és csupaszra vetkőztették.

Meztelen teste különös kontrasztot alkotott a tatárral.

Amaz magas volt, az arca beesett, a szeme apró, nyugodt és ravasz, keze-lába oly vékony, mint állítólag Keresztelő Szent Jánosé, miután jó pár napig szöcskékben élt. Kezét, mellét, keszeg lábát szőr borította, körülmetélt pénisze megduzzadt a vesszőzéstől, a makkja pedig bíborszínű volt, mint a részegek hányása.

A kellnerin igazi bögyös-faros brunswicki német mintapéldány volt, mintha egy testes luxemburgi kancát eresztettek volna csődörök közé. Tejfelszőke haja valósággal költőivé tette, a rajnai villik sem lehettek különbek nála.

Világoszöke szőrzete combközépig ért, a lobonc teljesen befedte domború muffját. Az egész nő majd kicsattant az egészségtől, s valamennyi katonának önműködően csőre töltött a fegyvere.

Mony kancsukát kért, hoztak neki egyet. Átadta a tatárnak.

– Te börtöntöltelék – ordított rá –, ha menteni akarsz az irhád, ne kíméld ezét a kurváét!

A tatár szótlanul, szakértő módjára szemügyre vette a kínzószerszámot, a bőrszíjakat, melyek végére vasdarabok voltak erősítve.

A nő sírt, és németül kegyelemért rimáncodott. Minden ízében remegett a vörhenyes teste. Mony letérdeltette, aztán belerúgott a kövér seggébe, hogy feljebb emelje. A tatár előbb meglóbálta az ostort, aztán magasra emelte, hogy jó nagyot üssön vele, ám ekkor a szerencsétlen kellnerin elfingotta magát, mindenki felröhögött, még a tatár is, és kiesett kezéből az ostor. Mony egy vesszővel csapkodni kezdte az arcát.

– Idióta – förmedt rá –, ütni volt, nem röhögni.

Azzal átadta neki a vesszőt, s megparancsolta, hogy előbb azzal verje a német nőt, hadd szokja. A tatár módszeresen ütött. A keljfeljancsija sóvárogva merendezett a nő kövér segge mögött, de a keze ütemesen járt fel-alá. A vessző nagyon hajlékony volt, suhogott a levegőben, majd tompán csattant, csíkot hagyva a feszes bőrön.

A tatár igazi művész volt, a vesszőnyomok kalligrafikus ábrába rendeződtek össze.

A hát alján, a fenék fölött hamarosan olvashatóan megjelent a kurva szó.

A katonák lelkesen tapsoltak, a német nő pedig egyre rekedtebben üvöltözött. A segge minden vessző-

csapásra megrázkódott, majd fölemelkedett, a két part eltávolodott egymástól, s olyankor látni lehetett a segglyukat, alatta pedig a tátongó, nedves pinát.

Lassanként hozzászólt a vesszőzéshez. Minden egyes csapásra lágyan megemelte a hátát, a segge szétnyílt, a pinája pedig úgy tátongott, mintha meglepetésében hápogna a kéjtől.

Hamarosan összerogyott, mintegy az évezettől fulladozva, s Mony ekkor állította meg a tatár kezét.

Odaadta neki a kancsukát, a tatár pedig hihetetlen izgalomban eszeveszett kéjjel csépelni kezdte a német nő hátát a kegyetlen szerszámmal. Minden egyes ütés több helyen is vérző nyomot hagyott, mert a tatár nem kapta föl a kancsukát, miután lesújtott vele, hanem úgy rántotta magához, hogy a szíjak végén lévő vasdarabok beleszántottak a húsba, nagy cafatokot tépve ki belőle, amelyek szanaszét röpködtek, s összevérezték a katonák egyenruháját.

A német nő már nem érzett fájdalmat, tekergőzött, vonaglott, sziszegett a kéjtől. Az arca kivörösödött, csorgott a nyála, s mikor Mony ráparancsolt a tatárra, hogy hagyja abba, már annyira sebes volt a háta, hogy eltűnt a kurva felirat.

A tatár mereven állt, kezében a véres kancsukával; dicséretet várt, de Mony megvetően nézett rá:

A kezdés jó volt, a befejezés csapnivaló. Pocsék munkát végeztél. Úgy kancsukáztál, mint egy fajankó. Katonák, vigyétek el ezt a nőt, s hozzatok egy másikat, ebbe az üres sátorba. Én itt leszek ezzel a nyomorult tatárral.

Elküldte a katonákat, néhányan felnyalábolták a német nőt, a herceg pedig bement a sátorba az elítélttel.

Két kézzel, teljes erőből vesszőzni kezdte. A tatár már amúgy is nagyon felizgult attól színjátéktól, melynek nézője és főszereplője is volt egyben, s nem sokáig tudta visszatarítani a heréjében fortyogó spermát; a farka felágaskodott a vesszőzéstől, s a kilövellő geci nagyot csattant a sátor falán.

Ekkor egy másik nőt hoztak. Hálóingben volt, az ágyából rángatták ki. Az arcán döbbenet és mélységes rettegés. Süketnéma volt, torkából rekedt, artikulálatlan hangok törtek fel.

Szép lány volt, svéd származású. Az apja vezette a sörözőt, ő meg hozzáment apja társához, egy dán férfihoz. Négy hónappal ezelőtt szült, s maga szoptatta a gyermekét. Huszonnégy éves lehetett. Duzzadt keblei – sok teje volt – majd szétrepesztették az ingét.

Amikor Mony meglátta, azonnal elküldte a katonákat, és fölemelte a hálóingét. A svéd lány oszloptörzshöz hasonlatos, vastag combján, pompás építmény emelkedett, aranyszőke szőre kedvesen göndörödött. Mony ráparancsolt a tatárra, hogy vesszőzze, amíg ő benyal neki. Záporoztak az ütések a szép néma lány karjára, csordogált a szerelmi nedű a herceg szájába az északfényes svéd picsából.

Aztán lehúzta a begerjedt nőről a hálóinget, és fölfeküdt az ágyra. A nő ráült, s Mony fasza mélyen benyomult a vakító fehér combjai közé. Ütemesen járt föl-alá a tömör, feszes segge. A herceg a szájába vette egyik mellét, és szopni kezdte a finom tejét.

A tatár sem maradt tétlen, suhogtatta a vesszőt, s hatalmasakat csapott a néma lány kéjesen rángatózó alfélére. Eszeveszetten csépelte, csíkosra verte fenséges fenekét, nem kímélte szép fehér húsos vállát, barázdákat vágott a hátába. Mony, aki már sokat dolgozott aznap, csak sokára élvezett el, úgyhogy a süketnéma jó tizenöt-ször élvezett, míg végre neki is elsült a fegyvere.

Akkor felállt, s látván a tatár pompás erekcióját, ráparancsolt, hogy akasszon be hátulról a telhetetlen szoptatós anyának, azzal felkapta a kancsukát, s addig verte a katona hátát, míg az velőtrázó üvöltéssel el nem élvezett.

Csakhogy a tatár továbbra is ott állt a vártán. Hősi-esen tűrte a szörnyű kancsuka csapásait, s bevetvén magát a szerelem sáncai közé, rendületlenül rohmozott tovább. Ötször helyezte el égő áldozatát. Aztán rároskadt a még mindig kéjesen borzongó nőre.

A herceg azonban gyalázni kezdte, s égő cigaretta-jával össze-vissza égette a vállát. Aztán gyufát gyújtott, odatartotta a töke alá, s feltüzelt a fáradhatatlan himtagot. A tatár újabb rohamra indult Mony felkapta a kancsukát, s teljes erőből korbácsolni kezdte a tatár és a süketnéma összefonódó testét, fröcsögött a vér, csatogott a kancsuka Mony franciául, románul és oroszul káromkodott. A tatár borzalmasan élvezett, de szemében gyűlölet villant. Ismerte a süketnémák jelbeszédét, s kezét partnere arca elé tartva, mutogatott neki valamit, amaz pompásan megértette.

Mikor már megint közelgett az elékezés pillanata, Monynak új ötlete támadt, parázsló cigarettáját odatar- totta a süketnéma mellének nedvedző végéhez. A ci- garetta elaludt a hosszúkás bimbóból kicsöppenő tejtől, a nő pedig iszonytató sikoltással elékezett.

A süketnéma jelt adott, a tatár talpra ugrott. Ráve- tették magukat Monyra, lefegyverezték. A nő felkapott egy vesszőt, a tatár felkapta a kancsukát. Gyűlölettől szikrázó szemmel, bosszúvágytól lihegve, vadul ütlegelni kezdték a kegyetlenkedő tisztet. Mony hiába kiabált, hi- ába kapálózott, egyetlen porcikáját sem kímélték az üté- sek. A tatár azonban megijedt, hogy egy tiszt bántalma- zásának gyászos következményei lehetnek, eldobta a kancsukát, s társnőjéhez hasonlóan ő is inkább csak vesszőzte. Mony hánytá-vetette magát kínjában, a nő pedig makacsul csak a hasát, a tökét meg a faszát ütötte.

Közben a dán, a süketnéma férje észrevette, hogy el- tűnt a neje, mivel a csecsemő sírni kezdett az anyja után. A férfi a karjába fogta a gyermeket, és felesége ke- resésére indult.

Egy katona megmutatta neki, hogy hol van, de nem mondta meg, hogy mit csinál. A dán a féltékenységtől eszét vesztve rohant oda, s berontott a sátorba. Nem mindennapi látvány fogadta, a felesége, csupaszon és véresen egy csupasz és véres tatárral együtt egy fiatal- embert vesszőzött.

A kancsuka ott hevert a földön, a dán letette a gyer- mekét a földre, fölkapta a kancsukát, és teljes erejéből

verni kezdte a feleségét meg a tatárt; mindketten a földre zuhantak és üvöltöttek fájdalomukban.

Monyt felizgatta a vesszőztetés, álló fasszal szemléltette a családi jelenetet.

A kislány a földön visítózott. Fölkapta, kibugyolálta, megcsókolta rózsaszínű seggecskéjét meg a pici, húsos, csupasz punciját, aztán beigazgatta a farkát, fél kézzel befogta a kislány száját és megerőszkolta; szaggatta a fasza a kis gyermektestet. Kisvártatva elélezett. Éppen akkor sült el, amikor a szülők, későn véve észre bűnös üzelmeit, rávetették magukat.

Az anya elragadta tőle gyermekét. A tatár magára kapta a ruháját és eliszkolt; a dán azonban fölemelte a kancsukát, vérben forgott a szeme. Már-már lesújtott, hogy halálos csapást mérjen Mony fejére, amikor észrevetete a földön a tiszt egyenruhát. És akkor lehullt a karja, mert tudta, hogy az orosz tiszt szent és sérthetetlen, erőszakolhat, rabolhat, aki pedig kezét emel rá, az halál fia.

Mony értette, mi folyik a dán lelkében. Kihasználta az alkalmat, fölállt, és előhúzta a pisztolyát. Hanyagul ráparancsolt, hogy húzza le a nadrágját. Azzal rászégezte a pisztolyát, és megparancsolta, hogy bassza seggbe a lányt. Hiába rimánkodott a dán, be kellett dugnia hitvány kis nudliját az ájult csecsemő bársonyos popójába.

Közben Mony, bal kezében pisztolyt tartva, jobbajával vadul vesszőzte a nő hátát; a süketnéma zokogott és vonaglott fájdalmában. Az előző vesszőztetéstől már csupa hurka volt a bőre, s még nézni is szörnyű volt, micsoda

fájdalmat kellett kiállnia a szerencsétlen asszonynak. Ám Mony bámulatra méltó bátorsággal viselte e szörnyűséget, s tántoríthatatlanul vesszőzött tovább, míg a szerencsétlen atya bele nem élvezett pici leánya seggébe. Akkor Mony felöltözött, s rászólt a nőre, hogy kövesse példáját. Majd kedvesen segédkezett a gyermeküket élesztgető szülőknek.

– Szívtelen anya – feddte meg a süketnémát –, hát nem látja, hogy szopni kíván a gyermeke?

A dán mutogatni kezdett a nejének, az meg szemérmesen elővette a keblét, és odaadta síró gyermekének.

– Maga pedig – mondta Mony a dánnak –, vigyázzon magára, a szemem láttára erőszakolta meg a lányát. Csak egy szavamba kerül, hogy kivégezzék. Ezért azt ajánlom, tartsa a száját, mert úgyis nekem lesz igazam magával szemben. Menjen békével. Az üzlete ezentúl az én jóindulatomtól függ. Ha hallgat, megvédem, de ha bárkinek is elmondja, mi történt, lőgni fog.

A dán hálakönyveket ejtve csókolgatta a daliás tiszt kezét, majd sietve távozott nejével és gyermekével. Mony visszament Fjodor sátrához.

Az alvók azóta fölkeltek, megmosdottak és felöltöztek.

Egész nap folyt a készülődés az esti csatára. Mony, l'Obasso és a két nő behúzódott Fjodor sátrába, Fjodor pedig ment a csatába, az elővédre. Hamarosan felhangzottak az első ágyúlövések, és hozták hordágyon a sebesülteket.

A sátor kórházzá alakult l'Obassót meg a két nőt elvitték haldoklókat szedni Mony egyedül maradt három orosz sebesülttel, félrebeszéltek.

Akkor jött egy vöröskeresztes nő, bájos nyersselyem köpenyben, jobb karján karszalaggal.

Gyönyörű lány volt, lengyel nemesivadék A hangja lágy, mint az angyaloké, s ha a sebesültek meghallották, csüggték rajta haldokló szemükkel, gondolván, hogy ő a Madonna.

Fuvolázó hangján kurta utasításokat adott Monynak. A herceg kisgyermek módjára engedelmeskedett, megbabonázta a gyönyörű lány lelkiereje s a zöld szeméből sugárzó különös fény.

Olykor megkeményedett szép szeráfarca, s megbocsáthatatlan vétkek árnyéka suhant át homlokán. Az angyali ártatlanság mélyén nehéz bűnök lappangtak.

Mony figyelni kezdte, s hamarosan észrevette, hogy ujjai a kellesténél tovább időznek a sebekben.

Hoztak egy sebesültet, szörnyű volt ránézni, az arca csupa vér, a mellén nagy lyuk.

Az ápolónő kéjesen kötözgette. Jobb kezét belemélyesztette a tátongó nyílásba, s szinte elélvezett a lükettő hús érintésétől.

A vámpír egyszer csak felpillantott, s észrevette, hogy a hordágy túloldaláról Mony megvető mosollyal szemléli.

Elpirult, de Mony ekképp bátorította.

Nyugodjon meg, ne féljen, én bárkinél jobban értem, miféle kéjt érez. Nekem is vér tapad a kezemhez. Élvezkedjen a sebesültekkel, csak vissza ne utasítsa a közeledésemet.

A nő szódtlanul lesütötte a szemét Mony ott termett mögötte. Fölemelte a köpenyét. Gyönyörű segge volt, a két partja úgy összeszorult, mintha megesküdtek volna, hogy sosem válnak el egymástól.

A nő, ajkán angyali mosollyal, lázasan szaggatta a haldokló szörnyű sebét. Lehajolt, hogy Mony jobban élvezhesse a segge látványát.

A herceg betolta dákóját bársonyos pinaajkai közé, s míg jobb kezével a fenekét simogatta, bal kezével benyúlt a köpenye alá, s megkereste a csiklóját. Az ápolónő csöndben élvezett, kezével a sebben vájkálva. A haldokló borzalmasan hörgött. Akkor múlt ki, amikor Mony elélezett. Az ápolónő kilökte magából a herceget, előhalászta a halott vaskemény hímtagját, beigazította a picsájába, s továbbra is hangtalanul élvezett, az arca angyalibb volt, mint valaha.

Mony először is paskolni kezdte táncoló, kövér picsáját, melynek ajkai gyorsan nyeldesték a halotti oszlopot. A fasza hamarosan visszanyerte eredeti keménységét, odaállt az élvező ápolónő mögé, s eszeveszetten seggebe kurta.

Miután rendbeszedték magukat, hoztak egy szép fia talember, akinek kezét-lábát levágta a golyószóró. A torzónak megmaradt a hímvesszeje, szép nagy volt, és

eszményien kemény. Mihelyt magukra maradtak, az ápolónő ráült a hörgő törzs faszára, eszeveszett lovaglásba kezdett, s közben leszopta Monyt, aki hamarosan akkorát élvezett, mint egy rendház. A törzsember még élt; a négy végtagcsonkból dőlt a vér.

A vámpír a szájába vette a faszát, és halálra szopta. A kiszívott geci, mint elmondta Monynak, csaknem hideg volt, s szemlátomást annyira felizgult tőle, hogy Mony, bár kimerült, megkérte, hogy kapcsolja ki a ruháját, majd szopni kezdte a mellét. Erre a nő térdre ereszkedett, s a hercegi faszt a két csöcse közé dörgölve próbálta életre kelteni.

– Ki vagy te, ó mondd, kegyetlen asszony – kiáltott fel Mony –, ki Isten rendeléséből sebesültekkel végzel?

– Én – felelte a nő – Jan Komorski lánya vagyok, a forradalmár hercegé, akit a galád Gurko Tobolszkba küldött meghalni.

– Hogy bosszút álljak magamért és Lengyelország- anyácskámért, orosz katonákat gyilkolok. Szeretném megölni Kuropatkint, s a Romanovok halálát kívánom.

– A bátyám, aki egyszersmind szeretőm is, s a varsói pogrom alatt elvette a szüzességemet, nehogy egy kozák zsákmánya legyek, ugyanúgy érez, ahogy én. A vezetése alatt álló ezreddel szándékosan eltévedt, s behajtotta a katonákat a Bajkál-tóba. Szándékáról akkor értesített, mikor épp elment.

– Mi, lengyelek, így állunk bosszút Moszkóvia zsarnokságáért.

A honfidüh átragadt érzéseimre, s a legnemesebb szenvedélyek is kegyetlenségbe csaptak át. Olyan kegyetlen vagyok, mint Tamerlan, Attila és Rettenetes Iván. Azelőtt egy ájtatos szent voltam. Ma Messalina és Katalin is szelíd báránynak hoztam képest.

Mony borzongva hallgatta a felséges kurva hitvallását. Mindenáron ki akarta nyalni a seggét Lengyelország tiszteletére, s elmesélte neki, hogy vett részt közvetve abban az összeesküvésben, melynek eredményeképpen Alexander Obrenovicsot Belgrádban utolérte a végzete.

A nő bámulva hallgatta.

– Vajha megérném – kiáltott fel –, hogy a szemem láttára dobják ki a cárt az ablakon!

Mony, mint lojális katonatiszt, tiltakozott a defenestratio ellen, s hitet tett a legitim autokrácia mellett.

– Csodálom magát – mondta a lengyel nőnek –, de ha én volnék a cár, utolsó szálig kiirtanám a lengyeleket. Semmirekellő, korhely népség, állandóan bombákat dobálnak, és lakhatatlanná teszik a földgolyót. A felét börtönbe kellene zárni, a másik felét pedig elmeegógyintézetbe, ezek a szadisták még Párizsban is feldűlják a békés lakosság életét.

– Az igaz – mondta a lengyel nő –, hogy honfitársaim egy kicsit hóbortos emberek, de kapják csak vissza hazájukat, beszélhessenek szabadon anyanyelvükön, s Lengyelország megint a lovagi becsület, a fényűzés és a szép nők országa lesz.

– Igazad van! – kiáltott fel Mony, azzal ledöntötte egy hordágyra az ápolónőt, lustán kefélni kezdte, s imígyen, baszás közben cseverésztek régen volt gáláns történetekről. Mint a Dekameron hősei a leprások között.

– Bűbájos nő – szölt Mony –, esküdünk örök hitet egymásnak.

– Igen – mondta a nő –, a háború után összeházasodunk, s kegyetlenkedéseinktől lesz hangos a világ.

– Úgy legyen – mondta Mony –, de csakis legálisan kegyetlenkedjünk.

– Talán igazad van – mondta az ápolónő. – Semmi sem oly édes, mint azt cselekedni, amit szabad.

Ekkor révületbe estek, s egymást szorítva, harapdálva óriásit élveztek.

E pillanatban nagy kiabálás támadt, az orosz sereg, állásait feladva, fejveszve menekült a japán csapatok elől.

Szörnyűségesen üvöltöttek a sebesültek, csattogtak a gránátok, baljósán dübörögtek a lőszerkocsik, ropogtak a puskák.

Egyszer csak kinyílt az ajtó, s egy csapat japán katoná özőnlött a sátorba. Mony és az ápolónő alig tudta megigazítani a ruháját.

Egy japán tiszt odalépett Bebascu herceghez.

– Maga a foglyom – mondta, ám Mony leterítette egy pisztolylövéssel, majd a megrökönyödött japánok szeme láttára kettétörte térdén a karját.

Akkor egy másik japán tiszt lépett elő, a katonák körbefogták Monyt, ő megadta magát, s mikor kilépett a sátorból a kicsi japán tiszttel együtt, látta, hogy a távolban, a síkságon hogyan loholnak kétségbeesetten a lemaradók a menekülő orosz sereg után.

NYOLCADIK FEJEZET

Monyt becsületszóra elengedték, szabadon járkálhatott a japán táborban. L'Obassót hiába kereste. Jártában-keltében feltűnt neki, hogy folyton a sarkában van az a tiszt, aki foglyul ejtette. Elhatározta, hogy barátjává teszi, és sikerült is szoros kapcsolatot kialakítania vele. Élvhajhász sintóista volt, s elragadó dolgokat mesélt a feleségéről, aki Japánban maradt.

Nevetős, bűbajos teremtés – mondta –, úgy imádom, mint ahogy az Ameno-Kanusi-no-kami szentháromságot imádom. Termékeny, mint Izanagi és Izanami, a föld teremtői és az emberek nemzői, és szép, mint Amateraszu, a lányuk, aki a nap. Hazavár, rám gondol, pengeti a császári pohniafából készült tizenhárom húros kotóját, vagy a tizenhét csövű szióján játszik.

– Na és mondja – kérdezte Mony –, magának még sose támadt baszni kezdve, mióta eljött a háborúba?

– Ha már nagyon sürget a vágó – mondta a tiszt -, obszcén képeket nézegetek, és úgy elégítem ki a vágyamat – azzal Mony elé rakott néhány könyvecskét, melyekben elképesztően obszcén fametszetek voltak. Az egyik könyvben mindenféle állatokkal szerettek a nők, macskákkal, madarakkal, tigrisekkel, kutyákkal,

halakkal, sőt polipokkal is, az undorító polipok a szí-
vókorongos csápjakkal ölelgették a hisztérikus japán
fehérmépeket.

Valamennyi tisztnek és valamennyi közkatonának
vannak effajta könyveik –, mondta a tiszt. – Jól elvan-
nak nő nélkül, priaposzi rajzokat nézegetnek és úgy elé-
gítik ki magukat.

Mony gyakran belátogatott az orosz sebesültekhez.
Mindig ott találta azt a lengyel ápolónőt, aki Fjodor
sátrában leckét adott neki kegyetlenkedésből.

Volt a sebesültek között egy arhangelszki származá-
sú kapitány. A sebesülése nem volt súlyos, s Mony
gyakran beszélgetett vele az ágya szélén üldögélve.

Egyszer a sebesült, akit Kásának hívtak, átadott
Monynak egy levelet, és megkérte, hogy olvassa el. A
levélben az állt, hogy Kása neje egy szörmekereskedő-
vei csalja az urát.

– Imádom – mondta a kapitány –, jobban szeretem
ezt a nőt, mint magamat, szörnyűségesen szenvedek tő-
le, hogy a másé, de boldog vagyok, rettenetesen bol-
dog.

– Hogyan egyezteteti össze ezt a két érzést? – kérdez-
te Mony. – Ellentmondanak egymásnak.

– Bennem összekeverednek – mondta Kása –, szá-
momra nincs kéj fájdalom nélkül.

– Szóval mazochista? – élénkült föl Mony.

– Úgy is mondhatjuk – bólintott a tiszt. – A mazo-
hizmus egyébként megfelel a keresztény vallás előírásá-
nak. Nézze, ha érdeklí, elmesélem az élettörténetemet.

– Nagyon is érdekel – mondta Mony szolgálatkészen
–, de igya meg előbb ezt a limonádét, nehogy kiszárad-
jon a torka.

Kása kapitány belekezdett:

– 1847-ben születtem Arhangelszkben, s már kisgye-
rekkoromban keserű örömet éreztem, ha elnászpángol-
tak. A családunkra zúduló sorozatos csapások kifinomít-
tották ezt a képességemet, s egyre nagyobb kéjt érez-
tem minden rám szakadó szerencsétlenség során.

Valószínűleg a sok kényeztetés volt az oka. Apámat
meggyilkolták, emlékszem, tizenöt éves voltam akkor,
s ettől élveztem el először. A megindultság és a rémü-
let hozta meg az első ejakulációmát. Az anyám meg-
őrült, s mikor meglátogattam a bolondok házában, a
farkamat verve hallgattam undok rémlátomásait, mert
fejébe vette, uram, hogy budivá változott, seggeket fan-
táziált, s elmesélte, hogyan szarnak belé. Aznap, ami-
kor azt képzelte, hogy megtelt a gödör, zárt osztályra
kellett tenni. Közveszélyes lett, ordította, hogy hívjuk
a pócegödör-tisztítókat. Kínszenvedés volt hallgatni.
De még megismert.

– Fiam – mondogatta –, már nem szereted anyádat,
más budikra jársz. Ülj rám, és szard ki magad nyugodtan.
Hol szarhatnál édesebben, mint anyád ölében?

Aztán meg ne feledd, fiam, hogy tele van a gödör. Tegnap belém szart egy sörkereskedő, hasmenése volt. Színültig vagyok, nem bírom tovább. Feltétlenül hívatni kell a pöcegödrösöket.

– Elgondolhatja, uram, mennyire undorodtam, s milyen végtelenül szomorú voltam, hiszen imádtam az anyámat, de egyszersmind elmondhatatlan gyönyörűség fogott el, mikor e tisztátalan beszédet hallgattam. Igen, uram, élveztem és vertem a faszomat.

Benyomtak a seregbe, s összeköttetésem révén sikerült északon maradnom. Egy protestáns lelkészhez járogattam vendégségbe, angol volt, Arhangelszkben telepedett le, és volt egy lánya. Olyan gyönyörű volt az a lány, hogy hiába is írnam le, fele olyan szépnek sem tűnne, mint amilyen a valóságban. Egyszer egy zsúron, tánc közben, a keringő után Florence mintegy véletlenül a lábam közé nyúlt, és azt kérdezte:

– Feláll?

– Észrevette, hogy szörnyűséges erekcióm van, de mosolyogva így szólt:

– Én is csupa lucsok vagyok, de nem magáért; Dyre-ért csörgött a lé.

Azzal kacéran Dyre Kissird norvég vigéchez lejtett. Eltréfálkoztak egy kicsit, aztán hogy megint megszólalt a zene, összeölelkezve táncolni kezdtek és szerelmes pillantásokat vetettek egymásra. Florence mindig is nagyon kívánatos volt, de mikor megtudtam, hogy mást szeret, még jobban kívánni kezdtem. Elélveztem, mikor

láttam, hogy vetélytársammal táncol. Elképzeltem őket egymás karjaiban, és el kellett fordulnom, hogy ne lásák könnyeimet.

Akkor megszállt a bujaság és féltékenység ördöge, s megesküdtem, hogy azért is nőmmé teszem. Különös lány ez a Florence, négy nyelven beszél, franciául, németül, oroszul és angolul, de tulajdonképpen egyiket sem tudja, s különös beszédmódjának van valami barbár zamata. Jőmagam nagyon jól beszélek franciául és alaposan ismerem a francia irodalmat, különösen a XIX. század végi költőket, írtam Florence-hez egy általam szimbolistának nevezett költeményt: a bánatomat írtam meg benne.

*Kökörcsin virított Arhangelszk szép nevében.
Akkor az angyalok siratták lefagyott
Lábuk, s Florence neve rozszant lépcsőfokok
Közt nagyokat fohászzkodott szédületében.*

*Fehér hang énekelt Arhangelszk szép nevében,
Flórenci dalokat búsán dalolgatott,
Amíg virágai a csepegő plafont
És falakat beszórták fékeveszett szeszéllyel
Ó Florence! Arhangelszk!*

*Ez: borókabogyó, az: angyalok füve,
Nők könyöküinek a kút kávájára, látod,
S virágot és ereklyét hajigálnak bele,
Arkangyali ereklyét s arhangelszki virágot.*

Békeidőben az észak-oroszországi garnizonokban gyöngyélete van a katonának, más dolga sincs, csak vadászat meg társaságba jár. Engem azonban a vadászat nem vonzott, a társasági életemet pedig egyetlen mondatban össze lehetett foglalni: meg akartam szerezni Florence-t, akit szerettem, s aki nem szeretett engemet. Nehéz munka volt. Ezer kint álltam ki, mert Florence egyre jobban utált, csúfot űzött belőlem, jegesmedvevadászokkal flörtölt meg skandináv kereskedőkkel, sőt, egy nap, amikor egy hitvány francia operett-társulat vendégszerepelt ködös tájainkon, a hőstenorral, egy carcassoni vén bakkecskével leptem meg egy fehér hajnalon: együtt korcsolyáztak kéz a kézben.

Igen ám, de gazdag voltam, uram, s állhatatosságom meghozta a gyümölcsét: az apa végül hozzám adta a lányát.

Elutaztunk Franciaországba, de útközben még azt sem ígérte meg nekem, hogy megcsókolhatom. Februárban értünk Nizzába, a karnevál idején.

Kibéreltünk egy villát, s a virágcsata napján Florence közölte velem, hogy aznap este szándékozik elveszteni a szüzességét. Azt hittem, hogy szerelmem végre elnyeri jutalmát, de sajnos csak most kezdődött meg kéjes kálváriám.

Florence hozzátette ugyanis, hogy nem engem szemelt ki erre a feladatra.

– Maga egy majom – mondta –, nem is lenne képes rá. Nekem egy francia kell, a franciák gálánsak és értenek a

szerelemhez. Az ünnepségen magam fogom kiválasztani a lyukasztómat.

Meghajtottam engedelmességhez szokott fejem. Elmentünk a virágünnepra. Egy nizzai vagy monacói kiejtésű fiatalember szemezni kezdett Florence-szel. O visszamosolygott rá. Olyan kínokat álltam ki, amilyeneket Dante poklának bugyraiban sem állt még ki senki.

A virágcsata alatt megint találkoztunk az illetővel. Egyedül ült egy különleges virágokkal feldíszített hintóban. Mi egy Viktóriában ültünk, virágillattól bódultan, mert Florence csupa-csupa tubarózsával díszítette fel a kocsit.

Amikor a fiatalember kocsija egy vonalba ért a miénkkel, virágözönt zúdított Florence-re, az meg szerelmesen mosolyogva tubarózsákat dobált felé.

Az egyik körben Florence idegességében olyan erősen dobta el a csokrot, hogy a virágok puha, ragacsos szára foltot ejtett a szépfiú flanelruháján. Florence azonnal bocsánatot kért, majd fesztelen egyszerűséggel beszállt a fiatalember kocsijába.

Gazdag nizzai fiú volt, olíwabogyó-üzletet örökölt az apjától, abból gazdagodott meg.

– Prospero – mert így hívták a fiatalembert – fesztelen egyszerűséggel maga mellé ültette nejemet, aztán a csata végén az ő kocsija lett az első, az enyém a második. A zenekar tust húzott. Csak néztem, mikor a feleségem meglegette a győztesnek járó zászlót és szájon csókolta vetélytársamat.

Este Prosperóval együtt jött haza a villába, és ragaszkodott hozzá, hogy együtt vacsorázzam velük. Gyönyörű éjszaka volt, és én szenvedtem.

A nejem bevezettem mindkettőnket a hálósobájába; én halálosan szomorú voltam, Prospero csodálkozott, fészélyezte a szerencséje.

Florence leültetett egy fotelba.

– Most kéjtanóra következik – vetette oda nekem –, nyissa ki jól a szemét.

Azzal megkérte Prosperót, hogy vetkőztesse le; a fiatalember mozdulataiban volt némi báj.

Florence elragadó volt. Kemény teste húsosabb volt, mint gondoltam volna, lüktetett a nizzai kezében. Az is levetkőzött, meredezett a hímvesszeje. Örömmel vettem észre, hogy nem nagyobb, mint az enyém. Sőt kisebb volt és hegyes. Szóval amolyan igazi, szűzlánynak való fasz. Mindketten szépek voltak; Florence-nek gyönyörű volt a haja, a szeme vágytól szikrázott, a teste rózsállott a csipkeblúzában.

Prospero leszopogatta a burukkoló galambokhoz hasonlatos meredező cicijeit, aztán benyúlt az inge alá és beujjazott neki, ő pedig azzal szórakozott, hogy lejjebb nyomta a fiatalember faszát, aztán elengedte, mire az nekicsattan a hasának. Én sírtam a fotelban. Egyszer csak Prospero a karjába vette feleségemet, s fölhajtotta hátul az ingét; feltűnt a szép, gömbölyű segge, s rajta a gödröcskék.

Prospero paskolni kezdte, ő meg kacagott, a rózsák közé liliumok keveredtek. Aztán elkomolyodott az én feleségem, és így szólt:

– Tégy magadévá.

Prospero odavitte az ágyhoz, s hallottam feleségem fájdalomkiáltásait, mikor a szűzhártya nagy reccsenéssel utat engedett a diadalmas hímtagnak.

Attól kezdve ügyet sem vetettek rám, én meg zokogtam, de élveztem is a fájdalmamat, mert hamarosan, nem bírván tovább, előkaptam a farkamat és verni kezdtem a tiszteletükre.

Jó tíz menetet végigkiféltek ekképpen. Aztán a feleségem, mintha csak akkor vette volna észre, hogy én is ott vagyok, így szólt hozzám:

– Gyere csak, kedves férjem, nézd meg, milyen szép munkát végzett Prospero.

Álló fasszal odamentem az ágyhoz, a feleségem pedig, látván, hogy az én szerszámom nagyobb, undorodva huzigálni kezdte a Prosperóét:

Prospero, a maga fasza egy kalap szart sem ér, még az idióta férjemnek is nagyobb van, mint magának. Becsapott engem. A férjem bosszút áll értem. Andrej! – ez én vagyok – korbácsold véresre ezt az embert!

Rávettem magam, aztán felkaptam az éjjeliszekrényről egy kutyakorbácsot, s eszeveszetten ütni kezdtem – a féltékenység óriási erőt adott. Sokáig korbácsoltam. Erősebb voltam nála, de a feleségem végül megsajnálta. Rászólt, hogy öltözzön fel, aztán kiadta az útját.

Mikor elment, azt hittem, vége a szenvedéseimnek. Ám ő így szólt:

– Andrej, adja ide a faszát.

Kiverte nekem, de nem engedte, hogy akár a kisujját is megérintsem. Aztán behívta a kutyáját, egy szép nagy dán dogot, és megcsiklandozta a tökét. Mikor felállt a hegyes kis fasza, magára húzta a kutyát, és rám parancsolt, hogy segítsek a kilógó nyelvvel ziháló állatnak.

Akkorát szenvedtem, hogy elájultam az ejakulációtól. Mikor magamhoz tértem, Florence szólongatott fennhangon. A kutya fasza beszorult, és nem akart kijönni. Mindketten, az asszony és az állat, már egy fél órája hasztalanul erőlködtek, nem bírtak szétválni. A dán dog faszán volt egy bütyök, az akadt bele a feleségem görcsbe rándult hüvelyébe. Egy kis hideg víz segítségével hamarosan kiszabadítottam őket. A feleségemnek azóta nincs kedve kutyákkal üzekedni. Jutalmul kiverte a faszomat, majd elküldött aludni a szobámba.

Másnap este könyörögtem a feleségemnek, hadd érvényesítsem házastársi jogaimat.

– Imádlak – mondtam –, senki sem szeret úgy, ahogy én, a rabszolgád vagyok. Tégy velem, amit csak akarsz.

Meztelen volt és csodaszép. A haja szétterült az ágyon, a csecsbimbói hívogatóan piroslottak, és én sírtam. Elővette a farkamat és szép lassan, apró húzásokkal kiverte. Aztán csöngetett, és bejött az a fiatal szobalány, akit Nizzában fogadott fel; hálóingben volt, az ágyából ugrasztották ki. A feleségem ismét leültetett a fotelba, s végig kellett néznem, hogyan játszadozik

egymással a két tribád, hogyan kéjelegnek lázasan sziszegve, nyálukat csorgatva. Benyaltak egymásnak, egymás combjához dörgölték a pinájukat, s láttam, amint az ifjú Ninette húsos, tömött feneke a feleségem fölé magasodik, ő pedig a mámortól fátyolos szemmel élvezi.

Oda akartam menni hozzájuk, de Forence és Ninette gúnyt űztek belőlem, meghuzigálták a farkamat, aztán újrakezdték természetellenes kéjelgésüket.

Másnap a nejem nem Ninette-et, hanem egy alpevidász tisztet hívott a célból, hogy engem gyötörjön. Irdatlan nagy volt a löcse, és fekete. Káromkodott, mint egy kocsis, sértegetett és vert engem.

Miután megbaszta a feleségemet, rám parancsolt, hogy menjek oda az ágyhoz, azzal felkapott egy kutyakorbácsot és arcul csapott vele. Felüvöltöttem fájdalmamban. De jaj! a feleségem kacagása ismét meghozta azt a fanyar kéjt, melyet már annyiszor éreztem.

Hagytam, hogy levetkőztessen a kegyetlen katona, aki csak korbáccsal tudta felhergelni magát.

Ott álltam pőrén, s a hegyivadász elmondott mindennek: agancsos állatnak, szarvasmarhának, vadtuloknak, majd felkapta az ostort és rávágott az ülepemre; az első ütések kegyetlenül fájtak. De láttam, hogy a feleségem kedvét leli a szenvedésemben, s az ő kedve az én kedvem. Most már én is kedvemet leltem a szenvedésben.

Minden egyes ütésre heves kéjt éreztem a hátsó fertályomon. Az első csipés hamarosan felséges bizsergéssé

alakult; felállt a farkam. A korbácsolástól hamarosan felhasadt a bőröm, és a fenekemből kiserkenő vér valahogy még jobban feltüzelt. Még inkább növelte az élvezetet.

A feleségem az édes kis punciját borító mohaágyban kaparászott. A másik kezével a hóhéromat tüzelte. Egyszer csak erősebben kezdtek záporozni rám az ütések, s éreztem, hogy közeledik a görcs pillanata. Révületbe esetem; az egyház legnagyobb mártírjai érezhették effélet.

Felugrottam, s véresen, álló fasszal rávettem magam a feleségemre.

Se ő, se a szeretője nem tudott feltartóztatni. Hitvesem karjaiba zuhantam, s mihelyt elértem farkammal az imádott punciszőreit, borzalmas bömböléssel el is élveztem.

De a hegyivadász azon nyomban arrébb lódított, a feleségem pedig dühtől vörösén kijelentette, hogy meg kell büntetni.

Gombostűket szedett elő, s egyesével, kéjesen belém nyomkodta őket. Irtóztatóan vonyítottam fájdalomamban. Bárki megsajnálta volna. Ám az én alávaló hitvesem felfeküdt a vörös ágyra, széttárta a lábát, aztán magára húzta a szeretőjét az irdatlan nagy szamárfaszánál fogva, majd szétsimogatván a pinaszőrzetét és széthúzván a két ajkat, tövig benyomta magának a szerszámot; a szeretője közben a mellét harapdálta, én meg eszeveszetten a földön hemperegtem, mind mélyebbre nyomva magamban a fájdalmas gombostűket.

A szép Ninette karjaiban ébredtem; ott guggolt fölöttem és húzgálta kifelé a gombostűket. Hallottam, hogy a feleségem a szomszéd szobában a hegyivadás karjaiban élvez, káromkodva, visítva. A fájdalomtól, melyet a sok gombostű, illetve a feleségem kéjelgése okozott, kegyetlen erekcióm támadt.

Ninette, mint már mondtam, fölöttem guggolt, belemarkoltam a pinaszőrébe, s éreztem, hogy nedvedzik a hasitéka. De jaj! ekkor nyílt az ajtó, és belépett egy szörnyű botcha, azaz piemonti kőművesegéd. Ninette szeretője.

Borzasztó mérges lett. Fölhajtotta a lány szoknyáját és a szemem láttára fenekelni kezdte. Aztán leoldotta a bőrvét és azzal püfölte. Ninette jajgatott:

– Nem feküdtem le az urasággal!

– Naná hogy nem – ordította a kőműves –, azért markolássza a pinaszőrödöt!

Ninette hiába is védekezett, rángatózott a nagy segge, ahogy lecsapott rá a kígyóként sziszegő, tekergőző børszűj. Hamarosan lángba borult az alfele. Úgy látszik, szerette, ha elagyabugyalják, mert hirtelen megfordult, magához rántotta a szeretőjét a sliccénél fogva, s kéjelesen előhalászta a pöcsét: szőröstül-golyóstul jó három és fél kiló lehetett.

A vaddisznónak majd szétduzzant a töke. Rátéhenkedett Ninette-re, az meg a finom, izmos lábával átkulcsolta a hátát. Én csak néztem; az irgalmatlan husáng benyomult a szőrös piczába, az meg hol beszívta, hol

kihányta. Jó sok idő múlva élveztek el, kéjes hörgéseikhez a feleségem visítózása adta a kíséretet.

Mikor végeztek, a vörös hajú botcha észrevette, hogy verem a faszomat, szidalmazni kezdett, aztán megint felkapta az övét, és össze-vissza vert vele. Nagyon fájt, mert már annyira legyöngültem, hogy nem éreztem kéjt. A csat kíméletlenül hasogatta a bőrömet.

– Kegyelem! – üvöltöttem.

Ekkor azonban bejött a feleségem a szeretőjével, s minthogy az ablakunk alatt egy kintornás éppen kerिंगőt játszott, a két pár fékeveszett táncba kezdett a testemen, széttaposták a tökömet, összerugdosták az orromat, minden porcikámat véresre tiporták.

Ágynak estem. De édes elégtétel volt számomra, hogy a botcha leesett egy állványról és halálra zúzta magát, az alpesi vadász pedig összeszólalkozott egy cimborájával és otthagya a fogát a párbajban.

Őfelsége rendelete a Távól-Keletre szólított, s én odahagytam feleségemet, aki továbbra is füvel-fával csal engemet...

Kása kapitány ekképp fejezte be történetét. Mony felizgult tőle, a lengyel ápolónő pedig, aki a történet vége felé érkezett, alig leplezett kéjes borzongással hallgatta.

A herceg és az ápolónő rávetették magukat a szerencsétlen sebesültre, lerántották róla a takarót, aztán fölkaptak egy-egy rudat a legutóbbi ütközetben zsákmányolt, szanaszét heverő orosz zászlók közül, s csépelni kezdték vele a szerencsétlent. Minden ütésre felugrott a segge.

– Ó, drága Florence-em – hebegte önkívületben –, megint a te isteni kezed csapkodja testemet? Már áll is a faszom .. Minden ütést élvezek. Ne felejtse el kivenni a faszomat... jaj! ez jó volt. Nagyon erősen ütőd a vállamat... Ó, ettől az ütéstől kibuggyant a vér .. Érted folyik... hitvesem... drága kis bogárkám .. galambocskám...

A kurva ápolónő úgy ütött, ahogy ember még nem ütött soha. A szerencsétlen sebesült feltartott segge hamuszürke lett, helyenként fakó vér borította. Monynak elszorult a szíve, rádöbbsent kegyetlenségére, s hirtelen meggyűlölte az aljas ápolónőt. Fölemelte a köpenyét és csépelni kezdte. A nő a földre zuhant, dobálta bitang valagát, melyet szépségpötty tett izgatóbbá.

Mony ütötte, ahogy bírta, a bársonyos bőrből kibuggyant a vér.

A nő hanyatt fordult, eszeveszetten rikácsolt. A zászlórúd most a hasát püfölte, tompa csattogással.

Monyt ekkor elfogta az ihlet, felkapta a másik rudat is, s dobolni kezdett a lengyel nő csupasz hasán. Szédítő gyorsasággal pergett a rra-ta-ta-ta-ta, még a dicső emlékezetű kis Bara sem verte jobban a dobot az arcole-i híd rohamánál

A has végül beszakadt, Mony rendületlenül dobolt tovább, odakinn pedig gyülekezni kezdtek a japán katonák, mert azt hitték, hogy fegyverbe szólítják őket. Az egész táborban riadót fújtak a kiirtok. Egymás után sorakoztak fel az ezredek, s bizony jól tették, mert közben

az oroszok már megindították a támadást, s közeledtek a japán tábor felé. Ha Momy Bebascu herceg nem dobol, be is veszik a tábort. Egyébként ez volt a japánok döntő győzelme. Egy román szadistának köszönhatték.

Egyszer csak néhány sebesültszállító katona lépett a barakkba. Meglátták a herceget, amint a lengyel nő tátongó hasát püfölte. S észrevették a csupaszra vetkőzött, vérző sebesültet is.

Rárohantak a hercegre, gúzsba kötözték és elvitték.

A haditanács botozás általi halálra ítélte. A japán bírák hajthatatlanok voltak, a kegyelmi kérvényt a mikádó elutasította.

Bebascu herceg férfiasan viselte sorsát, igazi román örökös hospodárhoz méltón készülődött a halálra.

KILENCEDIK FEJEZET

Elérkezett a kivégzés napja. Bebascu herceg meggyónt, áldozott, végrendelkezett és írt a szüleinek. Aztán bevezettek a cellába egy tizenkét éves kislányt Mony elcsodálkozott, de látván, hogy egyedül hagyják vele, elkezdte tapogatni.

A kislány aranyos volt, románul elmondta, hogy bu-karesti, a szülei markotányosként szolgáltak az orosz sereg hátsó részében, s ott fogták el őt a japánok.

Megkérdezték tőle, akarja-e, hogy egy román halálraítélt elvegye a szüzességét, ő pedig beleegyezett.

Mony fölemelte a szoknyáját, megszopogatta picit, domború, még szórtelen punciját, majd finoman paszkolni kezdte a fenekét, a lányka meg verte a faszát. Aztán odatette a bunkóját a román lányka vékonyka lába közé, de nem bírta benyomni. A kislány segített neki, teljes erejéből löködött, s csókra kínálta a hercegnek apró, kerek, mandarin melleit. Mony borzasztóan begerjedt, a fasza végre behatolt a kislányba, s ártatlan vért ontva végre elvette a szüzességét

Akkor felállt, s minthogy a földi igazságszolgáltatástól már semmit sem remélhetett, kiszúrta a szörnyűsége-sen sikoltozó kislány szemét, majd megfojtotta.

Bejöttek a japán katonák és kivezették. A börtönudvaron, egy csodálatos architektúrájú, régi kínai pagoda falai közt kikiáltó olvasta fel az ítéletet.

Az ítélet rövid volt. a városban állomásozó japán sereg valamennyi tagja egy-egy vesszőcsapást mérjen az elítéltre. A hadsereg tizenegyezer főből állt.

Míg a kikiáltó olvasott, a herceg visszaemlékezett mozgalmas életére. A bukaresti nők, a szerb alkonzul, Párizs, a hálókocsibeli gyilkosság, a port-arthuri kis japán lány mind ott táncolt az emlékezetében.

Egyvalami világos lett. Eszébe jutott a Malesherbes út, Puncilina tavaszi ruhában a Madeleine felé libegett, s ő, Mony, azt mondta neki:

– Ha nem toszlak meg hússzor egymás után, sújtson le rám a tizenegyezer szűz haragja, vagy testem tizenegyezer vessző haragja.

Nem toszta meg hússzor egymás után, s most eljött a nap, mikor lesújt rá a tizenegyezer vessző haragja.

Itt tartott gondolatban, mikor a katonák felrázták és a hóhérai elé vezették.

Két sorban, egymással szemben sorakozott fel a tizenegyezer katona Mindegyik egy hajlékony pálcát tartott a kezében. Monvt levetköztették, s végig kellett mennie a hóhérok szegélyezte, kegyetlen úton Az első ütésektől még csak reszketett. Bársonyos bőrén sötétvörös csíkokat hagytak a vesszők. Hősiesen tűrte az első ezer ütést, aztán álló fasszal elnyúlt önnön vérében.

Akkor hordágyra tették, s úgy folytatódott a feldagadt, vérző húson tompán csattogó botok ritmusára a halálos séta. A fasza hamarosan nem tudta visszatartani a feltörő spermaáradatot, nagyokat rángva a katonák arcába köpte a fehérés folyadékot, azok meg egyre szilajabbul csépeltek az emberi rongycsomót.

A kétezredik ütésnél Mony kilehelte a lelkét. Ragyogott a nap. Mandzsu madarak éneke tette még vidámabbá a szikrázó reggelt. Az ítélet végrehajtatott, az utolsó katonák is lesújtottak a felismerhetetlenné vált, alaktalan, hurkatöltelékhez hasonló hűscsomóra, melyből csak az arc maradt épségben, s rajta a tágra nyílt, üveges szemek, melyek mintha a túlvilágra bámultak volna, az isteni fenségre.

Ekkor egy orosz fogolyszállítmány haladt el a kivégzőhely előtt. Megállították az oszlopot, hadd bámuljanak a moszkvaiak.

Am kiáltás harsant, s rögtön utána még kettő. Három fogoly ugrott ki a sorból, s mivel nem voltak egymáshoz kötözve, odaszaladtak a halálra kíntesthez, melyre éppen akkor sújtott le a tizenegyezredik vessző. Térdre vetették magukat, s áhítattal, könnyezve csókolgatták Mony vérző fejét.

A japánok, felocsúdva meglepetésükből, hamarosan rájöttek, hogy bár az egyik fogoly férfi, még hozzá óriás, a másik kettő katonaruhába bújtatott nő. S valóban, l'Obasso volt az, valamint Puncilina és Alexine, akik szintén foglyul estek az orosz sereg szétverése után.

A japánok egy ideig tekintettel voltak fájdalmukra, de a két nő felajzotta őket, s incselkedni kezdtek velük l'Obassót ott hagyták térdén állva az ura holtteste mellett, Puncilinának és Alexine-nek azonban lehúzták a gatyáját, hiába kapálóztak.

A katonák bámuló szeme előtt hamarosan megjelent a két szép fürge párizsi segg. Finoman, harag nélkül vesszőzni kezdték a részeg hold módjára imbolygó bájos ülepeket, s mikor a szép lányok megpróbáltak felkelni, meglátták szoros, tátogó picsájukat.

Suhogtak a pálcák, lapjukkal csapódtak le, de nem túl erősen, egy pillanatig még látszott a nyomuk a húsos, tömör párizsi seggeken, aztán eltűnt, s megint egy másik helyen jelent meg, ahova éppen lecsapott a vessző.

Mikor a lányok már kellőképpen begerjedtek, két japán tiszt bevitte őket egy sátorba, s minthogy a hosszú önmegtartóztatástól ki voltak éhezve, vagy tízszer megbaszták őket.

A két japán tiszt főúri családból származott, ismerték Párizst. Puncilina és Alexine könnyűszerrel megígértette velük, hogy kiszolgáltatják nekik Bebascu herceg holttestét, azt mondták, hogy Mony az unokatestvérük, magukat pedig testvéreknek adták ki

Volt a foglyok közt egy francia újságíró, egy vidéki lap tudósítója. A háború előtt szobrász volt, nem is tehetségtelen. Puncilina felkereste és megkérte, hogy faragjon méltó síremléket Bebascu herceg számára.

Genmolay-nek egyetlen szenvedélye volt, a vesszőzés. Puncihnától is csak azt annyit kért, hogy megvesszőzhessen. Puncilina beleegyezett, s a megbeszélte időpontban Alexine-nel és l'Obassóval együtt jelent

meg. A két nő és a két férfi meztelenre vetkőzött. Alexine és Puncilina feltérdelt egy ágyra, fejfelé és segg felé, a két izmos francia pedig vesszőt ragadott és ütni kezdte őket, leginkább a seggük hasítékát meg a picsájukat, melyek csodálatosan érvényesültek ebben a testhelyzetben. A vesszőzés közben kölcsönösen izgatták egymást. A két nő ezer kínt állt ki, de éltette őket a tudat, hogy szenvedéseik árán méltó síremlékhez juttatják a herceget, s kiállták a különös megpróbáltatást.

Aztán Genmolay és l'Obasso leült, leszoppatták nagy, nedvdús faszukat, s közben tovább vesszőzték a két szép lány reszkető valagát.

Másnap Genmolay munkához látott. Hamarosan elkészült a meghökkentő síremlék. Mony herceg lovas szobra magasodott rajta.

A talapzaton féldomborművek ábrázolták a herceg dicső tetteit. Az egyik oldalon léggömbön szállt fölt az ostromlott Port-Arthur városából, a másikon mint a művészetek nagy pártfogója, Párizsba érkezett tanulmányútra.

Ha a vándor a Mukden és Dalny közötti tájon kóborol, a még csontoktól hemzsegő harcmezőtől nem messze egyszer csak egy fehér márványból készült síremléket pillant meg. A környéken szántogató parasztok között nagy tiszteletben áll a szobor, s a mandzsu anya ekképp válaszol kérdő kisfiának:

Ez egy óriás lovag, ő védte meg Mandzsúriát a nyugati ördögöktől meg a keleti ördögöktől.

De az utazó általában inkább a transzmandzsúriai vasútvonal sorompóőrénel érdeklődik. Az őt japán, a szeme ráncos, a ruhája pedig olyan, mint a francia vasutasoké. Szerényen válaszol:

Ez egy dobos, neki köszönhető a mukdeni győzelem.

Ám ha a kíváncsi utazó, pontosabb tájékoztatásra vágyván, odamegy a szoborhoz, hosszasan elgondolkodik, ha elolvassa a talapzatra vésett sorokat:

*Ki itt nyugszik, Bebascu herceg
Kigyúlt a tizenegyezer vessző tüzétől
Vándor! vadd be, nem volna jobb a kedved
Tizenegyezer szűztelenített szűzétől.*